

PORT
PAYÉ
HELLAS

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 1992
Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΕΤΟΣ ΜΒ' - Αριθ. Φύλλου 850

Γραφεία Κάνιγγος 32 - Αθήνα 106 82

ΤΗΛ. 36.28.280

ΙΝΔΙΚΤΙΩΝ

Ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» μέ τήν εἴσοδον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους τό ὁποῖον ἀρχεταί τήν 1ην Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους καί σύν Θεῷ ἀντιλήπτορι, τελειώνει τήν 31ην Αὐγούστου εὐγενῶς μέ παρεκάλεσε, καί ὥς ἐκ τούτου ἔχω καθῆκον ν' ἀναγράψω διά τό ἀναγνωστικόν τῆς κοινόν, ὠρισμένα τινά, πρός γνῶσιν αὐτῶν καί ἐκκλησιαστικήν πειθαρχίαν καί συμμόρφωσιν τῶν τελευταίων. Πιθανῶς τό ἐκκλησίασμα τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπό παλαιᾶς ἐκδόσεις τῆς ἐφημερίδος νά ἐνθυμεῖται ὅτι ἡ Ρωμαϊκή λέξις INDICTIO ἐξελληνισθεῖσα εἰς Ἰνδικτιῶνα σημαίνει χρονικήν περίοδον ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει νά ἐπιτελέσει ἔργον ἐν τῇ νοητῇ Κιβωτῷ ὁλοκλήρους 365 ἡμέρες καί ν' ἀποδώσῃ τοιοῦτον πνευματικόν καί σωτήριον γιά τόν χριστιανόν, διότι αὕτη αὕτη ἡ Ἐκκλησία, ὡς νύμφη Χριστοῦ, κατεργάζεται τήν σωτηρίαν ἐκάστης ψυχῆς. Ἡ Ἐκκλησία, ἐλαία κατάκαρπος, κατά τόν ἐνιαύσιον κύκλον τῆς δίδει πνευματικούς καρπούς πού συνίστανται

πρῶτον εἰς τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς καί δεύτερον εἰς ἔργον φιλανθρωπίας τό ὁποῖον θά παρουσιάσει ὁ ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Κριτοῦ. Καί νά ἐπεκτείνωμεν τόν λόγον ἄς λάβωμεν τόν μικρόν κόπον ἀπαριθμοῦντες τινά, τά ὁποῖα εἶναι, καίρια καί ψυχωφελῆ δι' ὅλον τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ἀρχόμεθα ἀπό τό μέγιστον σωστικόν ἔργον τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστιανοῦ τό ὁποῖον τόν συνδέει μέ τήν Παναγίαν Τριάδα καί τόν Οἰκειώνει μέ αὐτήν διά νά καταταγῇ τελικῶς εἰς τόν χορόν τῶν σωζομένων. Εἰς τούς τά πρῶτα βλέποντας τό μυστήριον τῆς Βαπτίσεως ἀντιμετωπίζου ἐνα θέαμα ἰδιαίτερως ὠραιότητος ἀλλά καί ἄκρας πνευματικότητος. Τά συντελούμενα ἐν τῇ Θεῇ Βαπτίσει εἶναι, μοναδικά ἐν τῷ κόσμῳ, τό δέ ἅγιον Πνεῦμα, ὁ κύριος λειτουργός ἔχει χαριτώσει τήν ἱεροτελεσίαν μέ ἄκραν θαυματικότητα καί ἁγιασμόν.

Δεύτερον μέγα μυστήριον τό όποϊον καταγράφεται έν τώ θυσιαστηρίω είναι τής έπιφοιτήσεως του άγ. Πνεύματος εις τά τίμια δώρα διότι αυτά τά άπλά στοιχεία του «οινου» και του «άρτου» μεταβάλλονται εις Σώμα και Αίμα Χριστου. Δέν είναι δυνατόν διά τούς μή πιστεύοντας νά καταλάβουν αυτήν την μεταβολήν των άπλων στοιχείων και την άπορρίπτουν άουζητητί. Για μάς όμως τούς εύρισκομένους έν τη χριστιανική πίστει ή θεία Μετάληψις είναι δωρεά ύψίστης σημασίας τής Κενώσεως του Θεου προς την ανθρωπότητα. Ό πιστός γονυκλινής άκούει τά «άνήκουστα» τά όποια λέγει ό ιερεύς επικαλούμενος την θείαν χάριν επί των τιμών δώρων. Έδω τά διαδραμματιζόμενα, έκτός τής ύψηλης πραγματικότητας έχουν και μεγάλην θεαματικότητα. Μόνον ό πιστός ό όποϊος γεύεται σώματος και αίματος Χριστου, μεταλαμβάνων άξίως των θείων δώρων είναι σέ θέσιν νά μιλήσει διά τās θείας δωρεάς πού παρέχονται σ' αυτόν. Ό άξίως μεταλαμβάνων, δευτερολογών, είναι ό εύτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου. Από άφηγήσεις των ιερωμένων και των πιστών δέν ύπάρχει θέμα έλαχίστης δυστυχίας έν τη καρδιά των τό δέ έμφανές θείον δώρον τής χαράς παρέχεται εις αυτόν καθ' όλην την βιωτήν του.

Ένα άλλο μυστήριον τό όποϊον συντελείται έν τη Έκκλησία είναι και τό ύπατον άξίωμα (καίτοι ιερουργός) τό έκφράζω, είναι αυτό που χαρίζει τό άγιον Πνεύμα εις λίγους ανθρώπους οι όποιοι θεωρούνται παρά των έξομολόγων ίκανοί νά τό δεχθούν δηλ. τό τής ιερωσύνης. Οι λίγοι τυχόντες αυτής τής ύψηλης προνομίας είναι κεχαριτωμένοι από τόν Ούρανόν και δικαίως ό χριστιανικός κόσμος τούς περιβάλλει μέ **άγάπην, σεβασμόν** και **ύπακοήν**. Είναι σαφή και έκδηλα τά σημεία τής χαριτώσεως παρά του άγίου Πνεύματος διότι μετά την θείαν δωρεάν τής ιερωσύνης τά προνομιούχα τολμώ ειπείν πλάσματα χαίρουν ιδιαιτέρας εκτιμήσεως και άφοσιώσεως έκ μέρους των πιστών. Δέν γνωρίζω άν έχετε δεί χειροτονία κληρικού τί συντελείται δι' αυτούς πού χειροτονούνται. Άμεση άλλοίωσις τής προσωπικότητός των. Αυτοί πού χθές ήσαν άμοιροι αυτής τής θείας Χάριτος σήμερα καθίστανται σεβασταί προσωπικότητες μέσα στον χριστιανικόν κόσμον. Η λέξις την όποια έκφράζει ό ύμνογράφος ως **ήλλοιωμένοι** είναι τό γνώρισμά των. Γι' αυτό άγαπητοί μου φίλοι μήν διστάζετε νά προτρέπετε τά τέκνα σας και τούς ήθικούς σας φίλους νά γίνωνται ιερείς μέσα στην χριστιανικήν κοινωνία. Ό ιερεύς είναι πάντοτε «αυτάρκης» και άπόλυτα εύτυχής. Έπειδή όμως συμβαίνει νά εύρίσκονται μεταξύ αυτών και άγαμοι κληρικοί άς αναγράψω τί λέει ό Θ. Παύλος έν τη έπιστολή του

(Κορ. ζ' 32-34) «Θέλω δέ ύμάς άμέριμνους είναι' ό άγαμος μεριμνά τά του Κυρίου, πώς άρέσει τώ Κυρίω... ή παρθένος, ή άγαμος μεριμνά τά του Κυρίου, ίνα ή άγία και σώματι και πνεύματι».

Ναί άληθώς ό ιερωμένος ό όποϊος λαμβάνει άνωθεν αυτήν την μεγάλη εύλογία είναι ένας πολύ δυνατός παράγων έν τη χριστιανική κοινωνία.

Τέταρτον ύψιστον μυστήριον τό όποϊον συντελείται έν τη όρθοδόξω έκκλησία είναι και τό μυστήριον του γάμου. Τό πώς δηλ. δύο έτερόφυλοι άνθρωποι ένονται μετά του άγ. Πνεύματος εις ζεύγος κατά Θεόν και συμφώνως μ' αυτό πού λέγει ή άγ. ύμνολογία ότι ό άνθρωπος θά εγκαταλείψει τόν πατέρα και τη μητέρα αυτού και ένουται μετά την νύμφης εις ζεύγος άγιον **προσομοιάζον** μέ την ένωσι Χριστου μετά τής Έκκλησίας (Έφεσ. ε' 32)

«το μυστήριον τουτο μέγα έστιν, **εγώ δέ λέγω εις Χριστόν και εις την έκκλησίαν**».

Ός γνωρίζετε ταυτόσημος περιγραφή αναφέρεται έν τη Βίβλω, Γένεσις (2.24):

«Διά τουτο εγκαταλείψει ό άνθρωπος τόν πατέρα αυτού και την μητέρα αυτού και προσκολληθήσεται τη ίδια γυναικί και έσονται οι δύο εις σάρκα **μίαν**».

Είναι και άλλα τρία μυστήρια έν τη Έκκλησία ή έξομολόγησις τό Εύχέλαιον τό Χρίσμα και τά όποια και αυτά, είναι πλήρη χάριτος και εύλογίας συντελούμενα κατά τόν χρόνον τής Ίνδίκτου έν τη όρθοδόξω λατρεία. Άλλην φοράν ίσως, μάς δοθή ή εύκαιρία νά όμιλήσωμεν δι' αυτά προς γνώσιν του εύσεβους κοινου. Παραθέτομεν δύο σημεία τής ιερās ύμνολογίας από την 1ην Σεπτεμβρίου διά νά δείξωμεν εις τόν άγαπητόν άναγνώστην ότι αίτουμεν από τόν Κύριον Ίησουν Χριστόν νά στεφανώσι τόν κύκλον του ένιαυτου τής χρηστότητός Του.

«Χριστέ ό Θεός ήμων, ό έν σοφία τά πάντα δημιουργήσας, και έκ μή όντων εις τό είναι παραγαγών, εύλόγησον τόν στέφανον του ένιαυτου, και την πόλιν ήμων φύλαττε άπολιόρκτητον· τούς δέ πιστούς Βασιλείς ήμων, έν τη δυνάμει σου εύφρανον, νίκας χορηγών αυτοίς κατά των πολεμίων, διά της Θεοτόκου δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος».

«Ο καιρούς καρποφόρους και ύετούς, ούρανόθεν παρέχων τοίς επί γής, και νύν προσδεχόμενος, τās αίτήσεις των δούλων σου, από πάσης λύτρωσαι, ανάγκης την πόλιν σου· οι οικτιρμοί και γάρ σου, εις πάντα τά έργα σου. Όθεν

τάς εισόδους, εὐλογῶν καί ἐξόδους, τά
ἔργα κατεύθυνον, ἐφ' ἡμᾶς τῶν χειρῶν
ἡμῶν, καί παισμάτων τήν ἄφειν,
δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός· σύ γάρ ἐξ οὐκ
ὄντων τά σύμπαντα, ὡς δυνατός εἰς τό
εἶναι παρήγαγες».

διά νά δυνηθῶμεν οὕτω, καί ἀποσπάσωμεν ἀπό τόν
ὑψιστον θρόνον τῆς Τριαδικῆς θεότητος ἁγιασμόν
καθώς ἐπίσης καί μέγα ἔλεος, τό ὁποῖον ἐκπορεύε-
ται ἀπ' Αὐτόν.

ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

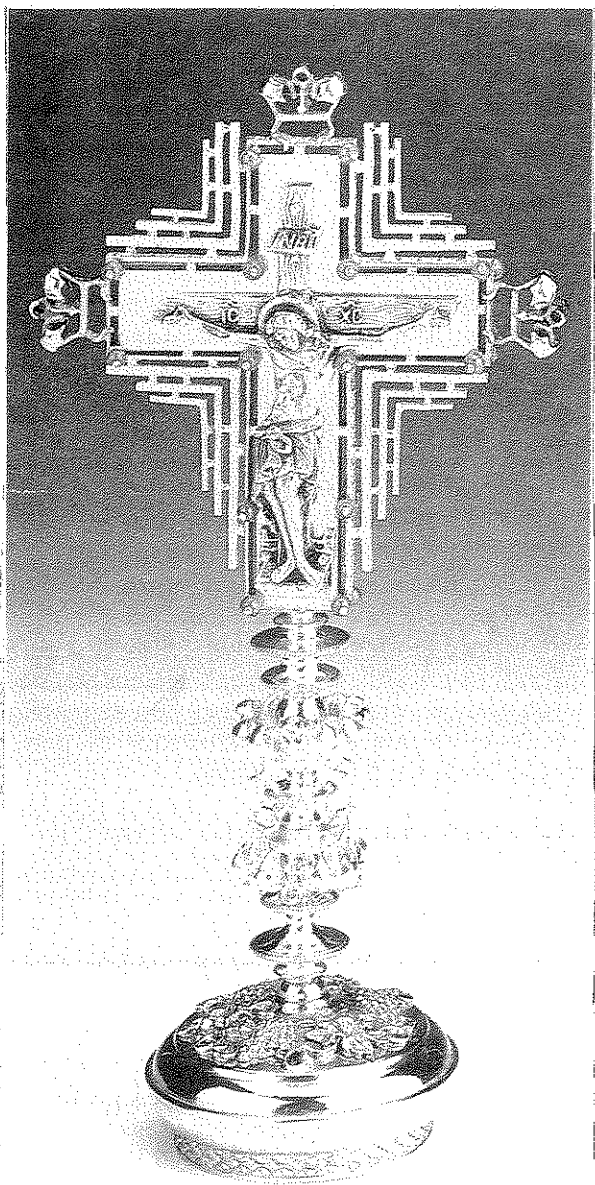
Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ

Σταυρός ὁ φύλαξ πάσης τῆς Οἰκουμένης, Σταυρός
ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας, Σταυρός βασιλέων τό
κραταίωμα, Σταυρός πιστῶν τό στήριγμα» (Ἐκκλ.
Ὑμνολογία).

Παρ' ὅλον τό γεγονός διά μέσου τοῦ χρόνου
ἐγράφησαν τόσα πολλά διά τόν Τίμιον Σταυρόν,
τοῦ Κυρίου, νομίζομεν ὅτι ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ὑψώ-
σει Αὐτοῦ νά παραχωρήσωμεν δημοσιογραφικόν
χώρον (τῆς Ἐκκλησίας τό μέγιστον τοῦτο ἐμβλη-
μα) διότι κάθε ὀρθόδοξος καρδιά ἔχει νά ἐκφράσῃ
αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καί θαυμασμοῦ διά τά
ἔργα καί ἡμέρας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κάθε πέννᾳ
δέ δυνατή ἡ ἀδύνατη ἄς ἀναγράψῃ τās **δυναστικές**
τοῦ ἐνεργείας.

Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου προμηνύεται ὁλόκληρες
χιλιετηρίδες πρό τῆς ἐμφάνισσας ἐπὶ τῆς Γῆς τοῦ
Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, καί ἂν ἀνατρέξωμεν καί εἰς
τὴν Γένεσιν τό Λευϊτικόν καί τοὺς Ἀριθμούς εἰς
τοὺς Κριτάς καί τοὺς Προφῆτας σκιωδῶς ἐμφανίζε-
ται Αὐτός ὡς σύμβολον λυτρώσεως τῆς ἐκπεσοῦ-
σης ἀνθρωπότητος. Εἰς ἄλλα ἄρθρα τῆς «Φωνῆς
Ὁρθοδοξίας», ἂν τά ἔχετε, θά παρατηρήσετε ὅτι ὁ
Σταυρός τοῦ Κυρίου ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Μωϋσέως
ἀπετέλεσε σημεῖον φοβερόν καί ἐνδοξόν. Νά ἔχετε
ὑπ' ὄψιν ὁλόκληρος ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς κινούμε-
νος ἐν τῇ ἐρήμῳ, κατὰ τρόπον σταυροειδῆ ἐκινεῖ-
το, ὁ δὲ Προφήτης Μωϋσῆς εἰσερχόμενος εἰς τὴν
Ἑρυθρὰν Θάλασσαν «σταυροειδῶς» ἐδιεχώρισεν
τά ὕδατα ὅπως ἀναγράφουν αἱ καταβασίαι τοῦ
Τιμίου Σταυροῦ. Δέν θά πρέπει νά παραλείψωμεν
νά εἰπῶμεν ὅτι ὁ λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅταν ἐδίψασε
καί «παρενεβλήθη» παρά τὴν λίμνην τῆς Μερᾶς
(ἐμπλεὲς πικρῶν ὑδάτων) ὁ ἴδιος ὁ Μωϋσῆς ἀγω-
νιῶν παρεκάλεσε τόν Ὑψιστον τί πρέπει νά κάνει
ἐμπρός εἰς τὴν δίψαν τοῦ λαοῦ. Καί ὁ Τριαδικὸς
θεὸς τοῦ ἀπήντησε νά ρίψῃ Ξυλὸν εἰς τὰ ὕδατα διά
νά «γλυκανθοῦν» ὅπερ καί ἐγένετο.

Ἐπίσης μετὰ ἀνωτέρω θ' ἀναφέρωμεν ὅταν οἱ
παρήκοι Ἰσραηλίται ἐδαγκώνοντο ἀπὸ τὰ φίδια,
μέγας κοντός μέ το χάλκινον ὄφιν (σύμβολον τοῦ
Σταυροῦ) ὥρισεν εἰς τόν Μωϋσῆν νά βλέπουν καί
ἔτσι ἐσώζοντο ἀπὸ τὴν φαρμακίαν Ἐπίσης δέν θά
πρέπει νά ξεχάσωμεν ὅταν ὁ Ἀμαλὶκ τῆς Αἰγύπτου
ἐμάχετο κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ τότε ὁ Μωϋσῆς γέρων ὢν
εἰς σχῆμα σταυροῦ ἐνίκα τόν ἐχθρόν μέ τās χεῖρας
σταυροειδῶς τεταμμένες, ὑποβασταζόμενος ἀπὸ
τόν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καί τόν Ὁρ. Αὐτά εἶναι τὰ ἐλά-
χιστα σημεῖα ἐκ τῆς Γραφῆς ποῦ ἀρυόμεθα, ἀλλὰ
διά τοὺς ζῶντας ἐν Ἐκκλησίᾳ θά πρέπει νά ἐνθυμη-

θοῦν καί ἄλλα πολλά τῶν ὁποίων ὁ χῶρος δέν μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀναγράψωμεν. Μόνον οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τήν νοητήν κιβωτόν τῆς Ἐκκλησίας καί παρακολουθοῦντες τὰς τελετάς πού γίνονται εἶναι πληρεῖς πνευματικότητος καί καταπλήξεως τί ἐστί Σταυρός τοῦ Κυρίου. Ἄς ἀναφέρωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τό γεγονός ὅτι ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου κατὰ τήν 14ην Σ/βρίου ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἐν μέσῳ βασιλικῶν καί ἀνθέων τίθεται εἰς προσκλήνησιν τῶν πιστῶν ἀφοῦ προηγηθεῖ εἰς αὐτόν ἐπίκυψις τοῦ ἱερέως 500 φορές.

Θά ἦτο σκόπιμον ν' ἀναγράψωμεν μίαν ἄλλην ἱστορικήν πραγματικότητα ὅτι ἡ ἀγ. Ἑλένη (μήτηρ τοῦ ἀγ. Κων/νου) ἀνεῦρε τόν Τίμιον Σταυρόν εἰς τά Ἱεροσόλυμα ἐπὶ Πατριαρχίας Μακαρίου. Το δέ πλῆθος τῶν πιστῶν πού εὐρίσκετο εἰς Ἱερουσαλήμ κατὰ μυριάδας δέν ἐπετράπη νά τό προσκυνήσουν γιατί ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος λεηλασίας του καί καταστροφῆς του. Γι' αὐτό τήν ἡμέρα αὕτη ἀνυψώθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί χιλιάδες λαοῦ ἐνδακρεις ἀνεφώνουν τό «Κύριε ἐλέησον», ἡμεῖς δέ οἱ εὐρισκόμενοι σήμερα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προσκυνοῦμεν ἐπαναλαμβάνω τήν λέξιν προσκυνοῦμεν τόν Τίμιον Σταυρόν μέ ἄκρατον κατάνυξιν καί πίστιν καί παίρνομεν δύναμιν καί ἠθικήν ἀρωγὴν γιά τήν συνέχισιν τῆς ζωῆς μας ἐπὶ τῆς Γῆς. Τίς ἐξ ἡμῶν καθ' ὅλην τήν ἡμέραν δέν καταγράφει ἐν τῷ σώματί του τόν Τίμιον Σταυρόν; Παντοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἐν τῇ οἰκίᾳ μας ὁ Τίμιος σταυρός ἔχει τήν προτεραιότητα, οἱ περισσότεροι δέ ἐξ ἡμῶν φέρουν τίν Τίμιον Σταυρόν ὡς φυλακτόν ἐν τῷ σώματί των καί ὡς ὄπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, ὅπως λέγει ἡ ὑμνολογία ὁ Σατανᾶς φρίττει καί τρέμει, καθορῶν Αὐτοῦ τήν δύναμιν. Ἡ πείρα τοῦ χριστιανοῦ, γιά τήν δύναμιν πού ἀρύεται ἀπό τόν σταυρόν, δέν περιγράφεται ἀλλά μόνον βιοῦται. Ἄς λάβωμεν τόν κόπον νά προστρέξωμεν εἰς τόν μέγα Δογματικόν τοῦ Ζ' αἰῶνος μ.Χ. διὰ νά διαβάσωμεν ἐν μεταφράσει πῶς ἀκριβῶς περιγράφει τόν ζωοποιόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου διὰ νά λάβωμεν γνῶσιν καί δύναμιν ἐν ταῖς ὑπολοίπους ἡμέρας τῆς ζωῆς μας.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ

Ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ

Δ' (11) 84. Περί σταυροῦ, ἐν ᾧ ἐτι καί περί πίστεως

«Αὐτός ἔχει δοθῇ εἰς ἡμᾶς σημάδι ἐπάνω εἰς τό μέτωπόν μας, ὅπως εἰς τόν Ἰσραήλ ἡ περιτομή· διότι μέ αὐτόν ἀποχωριζόμεθα οἱ πιστοί ἀπό τοὺς ἀπίστοις καί γνωρίζομεθα. Αὐτός εἶναι ἡ ἀσπίδα καί τό ὄπλον καί τό σύμβολον τῆς νίκης κατὰ τοῦ Διαβόλου. Αὐτός εἶναι ἡ σφραγίς, διὰ νά μὴ μᾶς κτυπᾷ ὁ ὀλοθρευτής, ὅπως λέγει ἡ Γραφή. Αὐ-

τός εἶναι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, τό στήριγμα αὐτῶν πού στέκονται, ἡ βακτηρία τῶν ἀσθενῶν, τό ραβδί αὐτῶν πού ποιμαίνονται, ἡ χειραγωγία γυτῶν πού ἐπιστρέφουν, ἡ τελείωσις αὐτῶν πού προοδεύουν, ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, ἡ ἀπόκρουσις ὅλων τῶν κακῶν, ὁ πρόξενος ὅλων τῶν ἀγαθῶν, ἡ κατάργησις τῆς ἁμαρτίας, τό φυτόν τῆς ἀναστάσεως, τό «ξύλον» τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Πρέπει λοιπόν νά προσκυνοῦμεν τό ἴδιον τό τίμιον ξύλον καί ἀληθινά σεβάσμιον, εἰς τό ὁποῖον προσέφερε τόν ἑαυτόν του ὁ Χριστός θυσίαν πρὸς χάριν μας, ἐπειδὴ ἡγιάσθη μέ τήν ἀφήν τοῦ ἀγίου του σώματος καί αἵματος, τὰ καρφία, τήν λόγχην, τὰ ἐνδύματα καί τὰ ἱερά «σκηνώματα» του, πού εἶναι ἡ φάτινη, τό σπήλαιον, ὁ σωτήριος Γολγοθᾶς, ὁ ζωοποιός τάφος, ἡ Σιών, ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἐκκλησιῶν καί τὰ παρόμοια, ὅπως λέγει ὁ θεοπάτωρ Δαυῖδ· «Εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τόν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ». Ὅτι δέ ἐννοεῖ τόν σταυρόν, φανερώνει τό ἐξῆς· «Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου»· διότι ἀκολουθεῖ τόν σταυρόν ἡ ἀνάστασις. Ἄν δηλαδή εἶναι πιθανόν τό σπῆτι καί το κρεβάτι καί τό ἐνδυμα αὐτῶν πού ἀγαπῶμεν, πόσον περισσότερον αὐτά πού ἀνήκουν εἰς τόν Θεόν καί Σωτήρα, διὰ τῶν ὁποίων καί ἐχομεν σωθῆν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ὁ γράφων τήν μικρὴν αὐτὴν πραγματείαν παρακαλεῖ Αὐτόν πού ἐτανύσθη ἐν τῷ ξύλῳ νά μᾶς φυλάγῃ, ἀτρώτους ἐν μέσῳ γενεᾶς σκωλίας καί διεστραμμένης.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομάς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Οὗτος ἐστὶν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καὶ γράψας ταῦτα, καὶ οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ.

ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐάν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτόν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. Ἀμήν.

Ἰωάν. Κεφ. κα' 18-25

Ὁ Κύριός μας, μετὰ τὴν ἀγίαν Του Ἀνάστασιν καὶ τὰς πολλαπλὰς ἐμφανίσεις πρὸς τοὺς Ἀποστόλους αἱ ὁποῖαι ὑπολογίζονται ἄνω τῶν ἑνδεκα, ὡς βλέπετε ἀπὸ τὸ ὥς ἄνω χωρίον τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, «ἐποίησεν» καὶ ἄλλα πολλὰ σημεῖα τῶν τὰ ὁποῖα, δὲν εἶναι δυνατόν τὰ γραφόμενα βιβλία νὰ χωρέσουν ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ ἔκφρασις αὐτὴ φαινομενικῶς ἔχει στοιχεῖα πλεονασμοῦ ἀλλὰ ἐάν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι μερικὰ λεγόμενα καὶ πραττόμενα ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν κατὰ τὸ τρίχρονον διάστημα τῆς ἐπὶ Γῆς παρουσίας Του εἶναι «τοσαῦτα» πού ἡ ἔκφρασις τοῦ ἁγ. Αποστόλου παίρνει «ἀληθινὴν ὑπόστασιν». Ὁ ἀναγνώστης ὁ ἐντρυφῶν περὶ τὴν θείαν ἀνάγνωσιν τῶν ἁγ. Γραφῶν εἶναι πλήρης θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως καὶ πρὸ τῶν ἀναγινωσκομένων καὶ πρὸ τῶν τετελεσμένων παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Γράφονται τ' ἄνωτέρω διότι οἱ πρῶτοι «νέοι ἀναγνώσται» τῆς περικοπῆς αὐτῆς μένουν πρὸ μιᾶς καταστάσεως θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως ὅτι ὁ ἁγ. Ἰωάννης «πλεονάζει ἐν λόγῳ» ἀναφέροντας τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τοῦ Κυρίου, δι' αὐτὸ σπεύδομεν ν' ἀναγράψωμεν αὐτὰ καὶ νὰ εἴπωμεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὅτι οὐδὲν στοιχεῖον πλεονασμοῦ πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται ὑπὸ τὸν οἰονδήποτε νέον ἀναγνώστην.

Ἀλλὰ, ἀναγράφοντας τ' ἄνωτέρω, ὡς ἐπισημάνωμεν περαιτέρω ὅτι τὰ διαλαμβανόμενα στὰ ἅγια Εὐαγγέλια εἰς τοὺς ἁγ. Ἀποστόλους καὶ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ἔχουν τοιαύτην δύναμιν καὶ πνευματικὴν ἰσχύν οὕτως ὥστε αὐτός ὁ ὁποῖος «ἐγκύπτει» εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν εἶναι ὁ εὐτεχέστερος ἄνθρωπος τῆς Γῆς. Καὶ σπεύδομεν νὰ ἐρωτήσωμεν αὐτοὺς πού διὰ μέσου τοῦ χρόνου καὶ τῆς βιωτῆς τῶν ἐν τῇ Γῇ εἶναι λάτρες καὶ προσκυνηταὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι «εὐτυχεῖς» ὡς κατασταθέντες μέλη τῆς νοητῆς Κιβωτοῦ, τῆς Ἐκκλησίας; Ὁ Κύριός μας λέγει ὅτι οὐδεὶς θὰ δυνηθεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ «ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία» (Ματθ. 5. 18) ἀπὸ τοὺς λόγους του, γι' αὐτὸ «ἐμμένομεν» σταθεροί εἰς τὰ ἀναγινωσκόμενα καὶ καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς, καίτοι ἁμαρτωλότεροι τῶν πάντων.

Ἀλλὰ προτοῦ παραδῶσω τὴν μικράν ταύτην γραφὴν πρὸς ἐκτύπωσιν θὰ ἐπιληφθῶ καὶ ἄλλου θέματος τὸ ὁποῖον ζῶμεν καθημερινῶς. Ἐγράφη παρὰ πολλοῖς ὅτι διατρέχομεν ἔσχατον καιρὸν καὶ τείνω νὰ το πιστεύσω «ὡς ἐπισημαίνοντας» τὸ θέμα τῆς ἐξαθλιώσεως καὶ ἐκλύσεως τῶν πάντων. Ἐχει φθάσει εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Κάθε βῆμα τὸ ὁποῖον διατρέχομεν ἐν τῇ ὁδῷ εἶναι κατάσπαρτον ἀπὸ παγίδες τοῦ ἐχθροῦ καὶ διακινδυνεύομεν ψυχὴν τε καὶ σῶματι μπροστὰ στοῖς φαινόμενον αὐτῆς τῆς λυσσώδους προσβολῆς τοῦ ἀντιπάλου, καὶ τότε μόνον «ῥησυχάζομεν» ὅταν κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἢ τὸ ἑσπέρας εὐρισκόμεθα εἰς τὰ οἰκιακά μας διαμερίσματα. Ὡς κληρὸς εὐρισκόμενος ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ δεχόμενος αὐτὰς τὰς ἐχθρικές ἐπιθέσεις ὡς δοξάσωμεν τὸν Ἄγγελον ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ δεχόμενος αὐτὰς τὰς ἐχθρικές ἐπιθέσεις ὡς δοξάσωμεν τὸν Ἄγγελον ὁ ὁποῖος παρευρίσκεται κοντὰ μας καὶ ἀοράτως μάχεται μὲ τὸν ἀντικείμενον, ὡς ποτέ ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἀντιμετώπισε τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον καὶ τὸν ἐνίκησε.

«Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ - τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ δράκοντος· καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἴσχυσεν, οὐδὲ τόπος εὗρεθῇ αὐτῷ ἐν τῷ οὐρανῷ. καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων, - ὁ ὄφιν ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν. καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαν· ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐβλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός.»

Σημειοῦμεν αὐτὸ αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς Ἀποκαλύψεως (ΙΒ' 7-12) καὶ οὕτω προκαλοῦμεν τὸν ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου διὰ περαιτέρω συνέχεισιν αὐτοῦ τοῦ Κεφαλαίου τῆς Αποκαλύψεως.

Εὐχομαι εἰς ὅλους ὑμᾶς ἡ πνευματικὴ ἀγωνία, που διακατέχει τὴν μικρότητά μου, νὰ μεταδωθεῖ καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀναγνωστῶν. Ἴσως, τότε, μέ πνευματικὴν ἀγωνίαν ὅλων μας θ' ἀντιμετωπίσωμεν τὸν αἰώνιον Κριτὴν, πού ἐπὶ θύρας μᾶς ἀναμένει.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Υπό Ἀρχιμανδρίτου Μακαρίου
Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Ἀδελφοθέου

Περί κριτοῦ δηλαδή τοῦ Ἀρχιερέως.

Πρέπει ὁ κριτής, δηλαδή, ὁ Ἀρχιερεὺς, νά μι-
μῇται τόν δίκαιον Κριτὴν καὶ Μέγα Ἀρχιερέα,
τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Νά εἶναι πρὸς
πάντας συμπαθής, ἀμνηστικός, ἀόργητος,
ἀπροσωπόληπτος, ἀδωροδόκητος, δίκαιος. Νά
μὴ πιστεῦν εὐκόλως καὶ ἀνεξετάστως διαβολαῖς
καὶ συκοφαντίαις, δηλαδή, τὰ ἀντίθετα τῶν κα-
λῶν. Διότι πολλοί, πολλές φορές, ἀδίκως παι-
δεύονται, ἐπειδὴ δὲν ἐξετάζει ὁ κριτής τὴν υπό-
θεση. Ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγει ὅτι δὲν εἶναι
πρέπον νά πιστεῦν τινός χωρίς ἀποδείξεως.

Τί εἰκονίζει τόν ἀληθινὸν κριτὴν; Τό νά εἶναι τα-
πεινός πρὸς τοὺς ἀφιερωμένους εἰς τόν θεόν,
ἤτοι οἱ ἱερωμένοι, δηλαδή ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ
διάκονοι. Τό νά μὴν βλέπει πρόσωπον ἀνθρώπου
εἰς τὰς κρίσεις καὶ κρίνει ἀδικίαν, διότι θά δώσῃ
λόγον εἰς τόν δίκαιον Κριτὴν, τόν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστόν, ἐν τῇ φοβερᾷ αὐτοῦ παρουσίᾳ.
Ὁ θεῖος Ἀπόστολος λέγει, ἀδικοὶ βασιλείαν
θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν. Ὁ δὲ Μ. Βασίλειος
λέγει, ὁ κριτής νά μὴν ὑψώνεται εἰς τό ἀξίωμα
ὅπου ἔχει, διὰ νά μὴν ξεπέσῃ τοῦ μακαρισμοῦ
τῆς ταπεινοφροσύνης.

Ὁ κριτής πρέπει νά ἐνθυμῇται αὐτὰ τὰ τρία,
πρῶτον ὅτι ἀνθρώπους ὀρίζει, δεύτερον ὅτι κα-
τὰ νόμους ἀρχεῖ, τρίτον ὅτι δὲν ἀρχεῖ πα-
ντοτε, ὥστε εἶναι καὶ αὐτός ἀνθρωπος καὶ μέλλει
νά ἀποθάνῃ.

Περί τοῦ νά ποιῇ δικαιοσύνην ὁ κρίνων

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἡ θεβαιότητα στό νά ἀπο-
δίδεται εἰς τόν καθέναν τό δίκαιον. Ἴδιον τῆς δι-
καιοσύνης εἶναι νά ζῇ κανεὶς δικαίως, οὕτως
ὥστε νά μὴν θλάπτῃ κανέναν. Ὁ Σειράχ λέγει
ὅτι, σοφία δικαιοσύνης εἶναι νά βλέπει κανεὶς τὰ
θεῖα καὶ τὰ ἀνθρώπινα, τὰ φθαρτά καὶ τὰ ἀφθαρ-
τα, δηλαδή τό δίκαιον καὶ τό ἄδικον.

Ἐκεῖνος ὅπου δὲν ἔχει εἰς τὴν εὐχὴν του τὴν
ἀποκειμένη δικαιοσύνη, παρά μόνο εἶναι διε-
φθαρμένος καὶ λαμβάνῃ χρήματα καὶ διὰ φιλίαν
ἢ ἔχθραν, ἀδικεῖ ἐκείνον ὅπου ἔχει τό δίκαιον,
δίδοντάς το εἰς τόν ἀντίδικον, μεγάλως κολάζε-
ται παρά τοῦ Θεοῦ.

Ὁ σοφώτατος Ἐπίκτητος λέγει: Ἐάν θέλῃς
νά κρίνῃς δικαίως τὰς κρίσεις, νά μὴν γνωρίζῃς
τινὰ ἀπὸ ἐκείνους ὅπου κρίνονται· ἤγουν νά μὴν
λάβῃς δῶρα ἀπὸ τινά, οὔτε νά ἔχῃς φίλον ἢ
ἐχθρόν, οὔτε νά τόν ἐντρέπῃς ἂν εἶναι καὶ με-

γάλος ἀνθρωπος, μόνο νά βλέπῃς τὴν δικαιοσύ-
νην καὶ εἰ τίς ἔχει δίκαιον, ἐκείνον νά δικαιώνης.

Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι λέγουν, ὅποιος κριτής κά-
μναι δικαιοσύνην εἶναι δίκαιος εἰς τόν Θεόν καὶ
ὅποιος δὲν κάμναι, παρρησίαν εἰς τόν Θεόν δὲν
ἔχει. Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας λέγει, εἰς ἄλλον ἀγα-
θόν δὲν ἀναπαύεται ὁ Θεός ὡς ἂν εἰς τὴν δικαιο-
σύνην, οὔτε εἰς νηστείαν, οὔτε εἰς ταπεινά φο-
ρέματα, εἰ μὴ εἰς τὸν ποιοῦντα δικαιοσύνην.

Ὁ Ἀρμενόπουλος λέγει, ὅτε κάμνῃ ὁ κριτής
δικαιοσύνην θέλει γίνεῖ εἰς αὐτόν ἰλεως ὁ δι-
καίος κριτής, Χριστός ὁ Θεός ἐν ἡμέρα κρίσεως.

Λέγει δὲ ὁ Κύριος εἰς τὰ εὐαγγέλια, μὴ κρίνετε
κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε καὶ ἐν
ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν,
καὶ μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης
ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἡ σο-
φία τοῦ Σειράχ λέγει, ὁ ποιῶν δικαιοσύνην κλη-
ρονομεῖ τὰ οὐράνια ἀγαθὰ ἃ ὁφθαλμός οὐκ οἶδε
καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ εἰς καρδίαν ἀνθρώπου
οὐκ ἀνέβη. Ὁ δὲ Ἀρμενόπουλος, σπουδάσατε
οἱ ἀκροαταὶ ἐπιμελῶς καὶ νομίμως νά μὴν ἀδικη-
θῇ τίς καὶ λάβετε τὴν ἀνταπόδοσιν παρά τοῦ δι-
καίου Κριτοῦ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν αἰώ-
νιον κόλασιν, λέγει. Ὁ ὀσιώτατος Ἀντίοχος λέ-
γει, ἐκεῖνοι ὅπου θέλουν νά κρίνουν δικαίως,
πρῶτον νά ζητοῦσι παρά τοῦ Θεοῦ σοφίαν, νά
γνωρίζουν τό δίκαιον καὶ τό ἄδικον, νά κρίνουν
δικαίως, νά μὴν ἀδικοῦσι τινά.

Ἡ θεία Γραφή παραγγέλλει, οἱ κριταὶ νά μὴν
κάνουν ἀδικαιοκρισίαν ἐλεόντας πτωχόν εἰς κρί-
σιν, δηλαδή ἂν ἔχῃ ἄδικον νά μὴν τον δικαιο-
σουν διὰ τὴν πτωχίαν του.

«Μακάριοι οἱ φυλάσσοντες κρίσιν καὶ ποιοῦ-
ντες δικαιοσύνην ἐν παντὶ καιρῷ» λέγει ὁ θεῖος
Δαυῖδ.

Περί νόμου

Νόμος εἶναι ἡ τέχνη τοῦ καλοῦ ἔργου εἰς τὰ
πάντα, εἰς τοὺς φρονίμους θεολογία, εἰς τοὺς
θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας σωφρονισμός, τῆς
πόλεως δὲ κοινὴ παραγγελία καὶ παραίνεσις, εἶ-
ναι δὲ θεῖον εὖρημα.

Ἡ παραγγελία τοῦ νόμου εἶναι νά ζῇ κανεὶς δι-
καία καὶ νά μὴν θλάπτῃ κανέναν. Λέγεται δὲ νό-
μος διὰ νά δίδῃ εἰς τόν καθέναν τό δίκαιον. Ὁ
θεῖος Γρηγόριος ὁ θεολόγος λέγει, φύλαττε
τοὺς νόμους νά ἐκβάλῃς κάθε φόβον. Ὡστε
ὅταν κρίνῃ ὁ κριτής καθὼς ὀρίζουν οἱ νόμοι δὲν
φοβᾶται κανέναν. Ὁ Ἰσοκράτης λέγει, ὅτι καθὼς
εἶναι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς οἱ ἱατροὶ σωτηρία, οὕτως
εἶναι καὶ οἱ νόμοι εἰς τοὺς ἀδικουμένους. Οἱ Βα-
σιλεῖς Λέων καὶ Ἀλέξανδρος λέγουν περὶ κριτοῦ

καταπατούντα τούς νόμους, ότι εύροι τον θεόν κρινόμενον ούτος· καί τās ούρανίους δυνάμεις πολεμούσας αὐτόν, ἐκπέσοι ἀοράτως τῆς παρούσης ζωῆς καί τῆς μελλούσης ζημιωθήσεται.

Ὁ Μ. Βασίλειος εἰς τήν πρός τόν Διόδωρον ἐπιστολήν λέγει: τό ἀγραφον ἔθος νόμου δύναμιν ἔχει διά τό ἀπό ἀγίων ἀνδρῶν παραδοθῆναι. Ὅπου δέν εἶναι νόμος γραμμένος χρειάζεται νά φυλάσσουμε τήν συνήθειαν τοῦ τόπου. Συνήθεια δέν εἶναι νά ἀκολουθοῦμε τίς ὑποθέσεις

ὅπου γίνεται ἡ ζήτησις, ἐάν δέν εἶναι παρόμοια ἡ ὑπόθεσις, τότε ἡ ἀπόφασις τῶν Γερόντων καί τῶν περισσοτέρων ἀξίζει. Φωτίου Κων/πόλεως.

Τότε χρειαζόμεθα τήν συνήθειαν τῆς χώρας, ἡ τῆς ἐπαρχίας, ὅταν ἦρθε εἰς κρίσιν ἡ τοιαύτη συνήθεια καί ἐβεβαιώθη. Διά τοῦτο ὅσες ὑποθέσεις ἐδοκιμάσθησαν μέ μακράν συνήθειαν, εἰς πολλούς χρόνους, ὡς νόμος γεγραμμένος εἶναι.

Ἡ παλαιά συνήθεια ἀντί νόμου φυλάσσεται λέγει ὁ Ἀρμενόπουλος.

ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Νομικά παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 46/1991 Βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν Δράμας, περί ἀπαλλαγῆς τῶν Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιου καί πανοσ. ἀρχιμ. π. Ἀμβροσίου Νικηφορίδη, ἀπό τῆς κατηγορίας, ἐπὶ ἀντιποιήσῃ στολῆς καί διακριτικῶν θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Υπό Νικήτα Κ. Ἀναγνωστοπούλου

Ἐπιτίμου Δικηγόρου

παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καί Συμβουλίῳ Ἐπικρατείας

Α.

I.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος καί ὁ Πανοσ. ἀρχιμ. Γ.Ο.Χ. π. Ἀμβρόσιος Νικηφορίδης παρέστησαν τήν 22-5-1989 εἰς συγκέντρωσιν διαμαρτυρίας τῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας, πλησίον τοῦ Διοικητηρίου, γενομένης ἐξ ἀφορμῆς ἀπαγορεύσεως ὑπό τοῦ «Μητροπολίτου» Δράμας ἀνεγέρσεως Ἱ. Ναοῦ αὐτῶν. Ἡσκήθη αὐτεπάγγελτος ποινική δίωξις καί διενεργήθη ἐννορκος προανάκρισις, κατόπιν τῆς ὁποίας ἡ ὑπόθεσις ἤχθη ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν Δράμας, ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ ὅτι:

«Ἐφερον δημοσίως τήν ἱερατικὴν στολήν τοῦ θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ δέ Σεβ/τος, ἐπὶ πλεον καί τὰ διακριτικά σημεῖα τοῦ Ἐπισκόπου, (τό ἀρχιερατικόν ἐγκόλπιον καί τήν Ποιμαντορικὴν ράβδον), ἄνευ νομίμου δικαιώματος, ὡς μὴ ἔχοντες ἱερωσύνην, λόγω χειροτονίας των παρὰ καθηρημένων ἐπισκόπων, ἤτοι ἐπὶ παρβάσει τοῦ ἀρθροῦ 175 ἐν συνδυασμῷ μέ τό ἀρθρον 176 παρ. 2 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος».

II.

Τό ἐκδοθέν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ὑπό τοῦ Δικαστικοῦ Συμβουλίου ὑπ' ἀριθ. 46/1991 ἐμπεριστατωμένον καί στοιχειοθετημένον Βούλευμα, ἐν πρώτοις, ἐν τῇ ἀναλύσει τῆς ἐννοίας τῶν ἀρθρων 175 - 176 Π.Κ., ἀφοῦ ἀναφέρεται εἰς τήν

προβλεπομένην ὑπ' αὐτῶν ποινήν καί τήν νομοθεσίαν περί τῆς ἱερατικῆς στολῆς, ἐπάγεται: «Θρησκευτικός λειτουργός νοεῖται αὐτός πού φέρει τό βαθμό τοῦ ἐπισκόπου, πρεσβυτέρου ἢ διακόνου. Γιά τήν ἀπόκτηση τῶν βαθμῶν αὐτῶν ἀπαιτεῖται ἐκλογή καί τέλεση τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας, μέ τήν ὁποία ὁ χειροτονούμενος προχειρίζεται τῇ θεῇ Χάρει στό βαθμό πού ἔχει ἐκλεγεί. Σύμφωνα μέ τόν πρῶτο Ἀποστολικό κανόνα, καθώς καί τόν δεύτερο, πού ἐπαναλήφθηκε μέ τόν ΙΓ' τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἀγκύρας καί τόν Χ (=Ι) τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἀντιοχείας, οἱ διάκονοι καί οἱ πρεσβύτεροι χειροτονοῦνται ἀπό ἕναν ἐπίσκοπον, ἐνῶ οἱ ἐπίσκοποι χειροτονοῦνται ἀπό τρεῖς ἢ, τοῦλάχιστον, δύο ἐπισκόπους. Ἡ χειροτονία πού γίνεται ἀπό μὴ ἐπισκόπους, εἴτε διότι δέν εἶχαν ἐκλεγεί, εἴτε διότι χειροτονήθηκαν ὄχι ἀπό ἐπισκόπους, εἴτε διότι εἶχαν καθαιρεθεῖ προηγουμένως, εἶναι ἀνυπόστατη καί συνεπῶς ὁ μέ τόν τρόπο αὐτό χειροτονημένος δέν δικαιούται νά φέρει τῇ στολή θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ ἢ ἄλλα διακριτικά σημεῖα αὐτοῦ. (Φραγκίστα, Στοιχ. Ἐκκλ. Δικ. Παρ. 19 ἐπόμενα, σ.117).

Εἶτα τό βούλευμα, ἀναφερόμενον εἰς τās ἀποφάσεις τῶν ἐκκλ. δικαστηρίων, λέγει: «Οἱ καταδικαστικές ἀποφάσεις τῶν ἐκκλ. δικαστηρίων γίνονται ἐκτελεστές ὅταν τελεσιδικήσουν. Τελεσί-

δικες δέ είναι οι αποφάσεις που δεν υπόκεινται σε άνακοπή ή έφεση (άρ. 151 ν. 5383/1932). Η προθεσμία άνακοπής από τον έρμήν καταδικασθέντα είναι 10ήμερος, από της επιδόσεως της προσβαλλομένης απόφασεως, της δέ έφέσεως δεκαήμερος από της κοινοποιήσεως στον έρμήν δικασθέντα, ή της δημοσιεύσεώς της, έφ' όσον δικάσθηκε άντιωλία, παρεκτείνονται δέ οι προθεσμίες αυτές κατά 8 ή 15 ήμερες (άρ. 126 έπόμενα, 133 έπόμενα ν. 5383/1982). Η προθεσμία καί ή άσκηση κάποιου ένδίκου μέσου άναστέλλει την έκτέλεση της απόφασεως, οι δέ τελεσίδικες κατά άρχιερέων αποφάσεις εκτελούνται μέ έκδοση Προεδρικού Διατάγματος, μέ πρόταση του Υπουργού Παιδείας καί Θρησκευμάτων (άρ. 129, 135 καί 152 του ίδιου νόμου)».

III.

Ακολούθως, τό Βούλευμα, έπόμενον των άνωτέρων όρθών εισαγωγικών νομοκανονικών σκέψεων, άσχολεΐται, μέ την ουσίαν της ύποθέσεως, ήτοι μέ τάς χειροτονίας των κατηγορουμένων, εις όλους τούς βαθμούς της ιερωσύνης. Καί δή:

Ός πρός την χειροτονίαν του Σ ε θ. Μητροπολίτου Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου εις διάκονον. Έπάγεται: «ό πρώτος των κατηγορουμένων χειροτονήθηκε ιεροδιάκονος τό 1945 από τον έπίσκοπον Βρεσθένης Ματθαίο, ό όποιος είχε χειροτονηθεί έπίσκοπος την 8/5/1935 από τούς έπισκόπους Δημητριάδος Γερμανόν, Φλωρίνης Χρυσόστομον καί Ζακύνθου Χρυσόστομον, οι όποιοι προηγουμένως είχαν διαφοροποιηθεί από την Άνατολ. Όρθόδ. Έκκλησία της Ελλάδος, διότι δέν άσπάσθησαν την εισαγωγή του Γρηγοριανού ήμερολογίου καί συγκρότησαν την 'Ι. Σύνοδο της Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ. της Ελλάδος, με τήν δέ την άνω χειροτονία, έρ ή μ η ν καταδικάσθηκαν σέ καθαίρεση μέ την 2/14/6/1935 απόφαση του Πρωτοβαθμίου διά τούς άρχιερείς Δικαστηρίου».

Η απόφασις αύτη δέν κατέστη ποτέ τελεσίδικος, καί συνεπώς είναι άνίσχυρος, ως θά ίδωμεν ένπαρυ.

Έν τη ύπ' αριθμ. 106/1990 έκτενει καί τεκμηριωμένη νομικανονικώς Εισαγγελτική άπαλλακτική προτάσει, πρός τό Διοικ. Συμβούλιον, εις ήν άναφέρεται τό Βούλευμα, άναγράφεται, ειδικότερον: «Γιά τον χειροτονηθέντα από τούς πιο πάνω άρχιερείς (πρό της καθαιρέσεώς των) Έπίσκοπον Βρεσθένης Ματθαίο, έκδόθηκαν οι ύπ' αριθ. 3 της 2/7/1935 (ΣΠ 1988, 1992) καί από 18/7/1935 αποφάσεις του Πρωτοβαθμίου καί Δευτε-

ροβαθμίου διά τούς άρχιερείς Δικαστηρίου, αντίστοιχα, (οι όποιες καίτοι ζητήθηκαν, δέν άνευρέθησαν από την Γραμματεία της 'Ι. Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος, σύμφωνα μέ τό από 19/3/1990 έγγραφο αύτης, πρός τον Πταιματοδίκη Πειραιώς), μέ τίς όποιες αύτός καταδικάσθηκε στίς ποινές της καθαιρέσεως καί της άργίας ενός έτους αντίστοιχα (βλ. Γνωμ. Ράμμου όπ. παρ.). Μέ την τελευταία απόφαση όμως τό Δικαστήριο (Δευτεροβάθμιον) κήρυξε έπίσης άκυρη την σέ έπίσκοπο χειροτονία του άνωτέρω, δηλαδή, σύμφωνα μέ τά προλεχθέντα, ήσκησε άρμοδιότητα, που δέν παρείχετο σ' αύτό από την έκκλησιαστική ποινική νομοθεσία, ή από άλλο νόμο καί κατά συνέπεια ή παραπάνω απόφαση είναι άνίσχυρη ως πρός τό σκέλος αύτό. Έπομένως καί ως πρός τον έπίσκοπο τουτον δέν έχουμε στέρηση του άρχιερατικού αξιώματος (διότι ή άργία δέν επιφέρει τοιαύτην), μέ συνέπεια οι παρ' αύτου γενόμενες χειροτονίες νά είναι ισχυρές, τελεσθείσες από νόμιμο φορέα της ιερωσύνης. Συνεπώς, οι ύπ' αύτου χειροτονηθέντες νομίμως φέρουν τό ιερατικό σχήμα».

Πράγματι, αι ύπό του άργού έπισκόπου τελούμεναι ιερατικά πράξεις, θεωρούνται κανονικώς καί νομικώς έγκυροι καί ισχυραί. Άλλο τό ζήτημα ότι ό επιχειρών ταύτας διαπράττει ίδιον κανονικόν άδίκημα (ιδετε Π. Παναγιωτάκου, Έκκλ. Ποιν. Δίκαιον, τ.Γ 1962, σ. 306-307 Π.ρ.θ.λ. καί Σ. Τρωϊάννου, Παραδόσεις Έκκλ. Δικαίου, 1985, σελ.422).

Έξ άλλου, ή ένιαυσία άργία του Βρεσθένης είχε λήξει πρό μακρού χρόνου καί δή την 18/7/1936, άφού ως άναγράφεται έν τη Εισαγ. προτάσει, αύτη έπεβλήθη την 18/7/1935, ένώ ό Πενταπόλεως έχειροτονήθη διάκονος έν έτει 1945.

Ός πρός την κήρυξιν δέ ύπό του Δικαστηρίου άκύρου της χειροτονίας του Βρεσθένης εις Έπίσκοπον, αύτη τυγχάνει άνίσχυρος καί δέν παρήγαγεν έννομα άποτελέσματα, καθόσον τό Δικαστήριο «ήσκησε άρμοδιότητα που δέν παρείχετο σ' αύτό από την έκκλησιαστική ποινική νομοθεσία, ή άλλο νόμο», ως άριστα παρατηρεί ή Εισαγ. πρότασις (ιδετε καί Τρωϊάννου, ένθ. άνωτ. σελ. 168).

IV.

Άνεξαρτήτως όλως, όμως, τούτων, ή καθαιρέσασα τον Βρεσθένης καί τούς λοιπούς τρεις έπισκόπους (Γερμανόν Βαρυκόπουλον, Πολύκαρπον Λιώσην καί Χριστόφορον Χατζήν) απόφασις τυγχάνει άκυρος, καί άνίσχυρος:1) ως άντικανονική έξ απόψεως δικονο-

μικῆς (διαδικαστικῆς) καὶ δὴ: α) διὰ μὴ κανονικὴν κλήτευσιν τούτων εἰς τὴν δίκην, ἐρήμην γενομένην, ἥτοι ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπων καὶ δις, ὡς διακελεύει ὁ ΟΔ' ἀποστολικὸς Κανὼν καὶ β) δι' ἐλλειπὴν σύνθεσιν τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, καθόσον οὗτοι ἐδικάσθησαν ὑπὸ ἑνδεκα ἐπισκόπων καὶ οὐχὶ ὑπὸ δώδεκα, τοῦλάχιστον, ὡς διαγορεύει ὁ ΙΒ' κανὼν τῆς Συνόδου τῆς Καρθαγένης.

Καί 2) ὡς ἀντισυνταγματικὴ, διότι παρέβη τὸ ἄρθρον 2, ἐδ. 1, τοῦ τότε ἰσχύοντος Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος (νῦν ἄρθρον 3, ἐδ. 1), τὸ ὁποῖον ἐπιτάσσει τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων, οἵοι εἶναι οἱ ἀθετηθέντες, ὁ μὲν (ΟΔ) Ἀποστολικός, ὁ δὲ (ΙΒ) Συνοδικός, τῆς Καρθαγένης. (ἴδετε καὶ σχετικὴν διατριβὴν μου, «Νομοκανονικαὶ Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοθαβμίου διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου (Ν/κῆς

Ἑκκλ. Ἑλλάδος), περὶ καθαιρέσεως ἀπὸ τῆς ἀρχιερωσύνης κ.λ.π. τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Χατζῆ, Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, Ματθαίου Καρπαθάκη καὶ Πολυκάρπου Λιώση, ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς», ἐν «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» φ.841 Ἰουνίου - Ἰουλίου 1991, σ.15-17, φ.842, Αὐγούστου 1991, σ. 11-12 καὶ φ. 843, Σεβρίου - Ὀκτωβρίου 1991, σ.14-15).

Κατ' ἀκολουθίαν, ὁ Βρεσθένης, οὕτως ἢ ἄλλως, ἦτο κανονικός Ἐπίσκοπος, ἔχων ἀκώλυτον τὴν ἐπισκοπικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἱεροπρακτεῖν καὶ χειροτονεῖν καὶ οὕτω κανονικῶς καὶ ἐγκύρως ἐχειροτόνησε εἰς διάκονον τὸν Πενταπόλεως.

(Εἰς τὸ προσεχές, τὸ Β' μέρος, εἰς ὃ ἐκτίθεται ἡ χειροτονία τοῦ Σεβ. Πενταπόλεως εἰς Πρεσβύτερον καὶ Ἐπίσκοπον).

Ἑρμηνεία καὶ σχόλια στὸν 55ο ψαλμό

α) Ἑρμηνεία:

Ἐλέησέ μου καὶ σπλαγχνίσου με, Θεέ μου, γιατί ἄνθρωπος θνητός σάν καί μένα μέ κατεπάτησε σάν σκουλίκι (χωρίς νά μέ θλέπει σάν ὁμοῖό του ἄνθρωπο), (συνέχεια) ὅλη τὴν ἡμέρα πολεμῶντας ἐναντίον μου μέ συνέθλιψε καί μέ καταπίεσε.

Μέ καταπάτησαν οἱ ἐχθροί μου ὅλη τὴν ἡμέρα, διότι πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ μέ πολεμοῦν ὀχυρωμένοι στὰ υψηλά μέ ἀσφάλεια καὶ δύναμη.

Παρόλα ὅμως αὐτά, ἐγὼ θά ἐλπίζω στὴ δική σου προστασία, γι' αὐτὸ δέν θά τοὺς φοβηθῶ ποτέ καί ἄς μέ πολεμοῦν συνέχεια ὅλη τὴ μέρα.

Ἐχω ἀναθέσει τίς ἐλπίδες μου στὸν Θεό μου, τὰ λόγια μου στὴ δύναμή Του ἀπευθύνονται καὶ δέν θά πέσουν στὸ κενό. Δέν ἔχω νά φοβηθῶ τίποτε· τί μπορεῖ νά κάνει σέ μένα μιά σάρκα ποὺ ὑπόκεινται σέ φθορά; (Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ μᾶς πολεμοῦν σάρκες φθαρτές εἶναι).

Τὰ δικά μου λόγια τὰ ἀηδίαζαν καὶ τὰ περίφρουνοῦσαν ὅλη τὴ μέρα, (συνεχῶς, ἀκατάπαυστα). Οἱ σκέψεις τους δέν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρά πῶς νά βροῦν τρόπους γιὰ νά μοῦ κάνουν κακό.

Συνομωτικά μαζεύονται καὶ κρυφά κινοῦνται καὶ σκέπτονται καὶ ἐξετάζουν.

Αὐτοὶ θά παρακολουθοῦν τὰ ἴχνη μου (τὰ πατήματά μου) μέ κάθε λεπτομέρεια. Καί μέ τοὺς τρόπους καὶ τὴν προφύλαξη ποὺ προσπαθῶ μέ ὑπομονὴ νά σώσω τὴ ζωὴ μου, μέ τοὺς ἴδιους τρόπους αὐτοὶ προσπαθοῦν νά μοῦ τὴν καταστρέψουν.

Δέν ἔκαναν κανένα καλό. Μὲ τὸ τίποτα (χωρὶς ἀρετὴ) θά τοὺς σώσεις! Τέτοια σκέψη δέν στέκεται ποτέ στὸ λογικὸ τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί, πῶς εἶναι δυνατόν νά εἶναι σωτήρας σέ ἄχρηστους καὶ κακοποιοὺς ἀνθρώπους. Ὅχι, δίκαιε Θεέ, ἡ ὀργή σου μιά μέρα θά τοὺς κατακρημνίσει.

Ἐξέθεσα μπροστά Σου, (διεκτραγοῦδησα), μίαν πρὸς μίαν τίς θλίψεις καὶ τίς στεναχώριες τῆς δυστυχισμένης ζωῆς μου· τὰ δάκρυά μου, ποὺ ἔτρεξαν μέ πόνο μπροστά Σου, δέν τὰ περιφρόνησες, ἀλλά, τὰ πρόσεξες καὶ τὰ ἔλαβες ὑπ' ὄψιν Σου, ὅπως ἀκριβῶς ὑποσχέθηκες σέ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους ποὺ δοκιμάζονται.

Θά γυρίσουν πίσω καὶ πανικόβλητοι καὶ ἐξευτελισμένοι θά τραποῦν σέ φυγὴ, ὅταν θά ζητήσω ἀπὸ Σένα τὴ βοήθεια. Μὲ τὴν προστασία Σου κατάλαβαν καλὰ ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου καὶ τὸ κατάλαβα πολὺ καλὰ κι ἐγώ.

Ἐχω ἐλπίδα καὶ πεποίθηση στὸν Θεό καί μέ σύντομο λόγο θά ψάλλω σ' Αὐτόν τὴ δύναμή Του δοξολογῶντας. Καί μέ μεγαλύτερης διαρκείας ψαλμό μέ τὴν ἐμπιστοσύνη μου θά ψάλλω τὴν Μεγαλειότητά Του.

Ἐχω ἀναθέσει τίς ἐλπίδες μου στὸν Θεό, τὰ λόγια μου στὴ δύναμή Του ἀπευθύνονται καὶ δέν θα πέσουν στὸ κενό. Δέν ἔχω τίποτε νά φοβηθῶ· τί μπορεῖ νά μοῦ κάνει ἀνθρώπινη φθαρτὴ σάρκα;

Τίς εὐχές, τίς ὑποσχέσεις μου καὶ τὰ ταξίματά μου, ποὺ ἔκανα σέ ΣΕΝΑ ΘΕ μου τίς ἔχω μέσα μου βαθειὰ χαραγμένες, δέν θά τίς ξεχάσω, ἀλλά, θά τίς ἐκπληρώσω σάν χρέος ἱερὸ προσφέ-

ροντας σε Σένα θυσίαν αινέσεως και δοξολογίας. Γιατί, γλίτωσες την ζωή μου από βέβαιο θάνατο και προφύλαξες τα πόδια μου από επικίνδυνα και θανατηφόρα γλιστρήματα, γι' αυτό τό λόγο θά αγωνίζομαι συνέχεια και θά προσπαθώ νά είμαι άρεστός, σέ όλες τίς έκδηλώσεις τίς ζωής μου στόν Θεό, τόν Κύριο πού φέγγει και φωτίζει όλους εκείνους πού ζούν στή γή.

8) Σκέψεις και σχόλια:

"Όταν ή έλπίδα μας στηρίζεται στόν Θεό. "Όταν έχουμε άπόλυτη έμπιστοσύνη στόν Θεό. "Όταν σ' Αυτόν αναθέτουμε την προστασία μας και την σωτηρία μας, τότε έχουμε δυνατό όπλισμό και θρισκόμαστε σέ σίγουρο και άκλόνητο φρούριο και δέν φοβούμεθα τίποτε.

Οί άνθρωποι, φθαρτή σάρκα, άβέβαια δύναμη, δέν πρέπει νά μάς φοβίζουν, όσο δυνατοί και άν φαίνονται, όσο πόλεμο μέ λύσσα και άν κάνουν εναντίον μας, όσα τραύματα και πόνους και θλίψεις και άν μάς προκαλούν έπιφανειακά και πρόσκαιρα. "Όταν νοιώθουμε τόν Θεό νά μάς προστατεύει, μέ άνδρεία και ύπομονή ξεπερνάμε όλες τίς δοκιμασίες αυτές. Γιατί τί είναι οί έχθροί μας. Ασθενικές σάρκες. Εκεί πού φαίνονται δυνατοί και πάνοπλοι και άπειλητικοί σέ μάς, μία καρδιακή προσβολή, ένα δυστύχημα, κάτι άλλο τούς διαλύει και τούς εξαφανίζει. "Ας παρακαλούμε τόν Θεό νά μας έχει κάτω από την κραταιά προστασία Του, νά μάς στηρίζει στόν φόβο Του και στην έλπίδα Του, ώστε νά είμαστε άφοβοι και άτρόμητοι απέναντι τών ανθρώπων, πού μάς έπιβουλεύονται και μάς άδικούν.

Στίς θλίψεις και τίς περιπέτειες τίς ζωής μας νά καταφεύγουμε μέ την προσευχή στόν Θεό και νά Του μιλάμε όπως μιλάει τό παιδί στόν Πατέρα Του. Νά Του αναφέρουμε τούς κινδύνους πού μάς περικυκλώνουν, άν και δέν είναι άγνωστοι σ' Αυτόν. Νά Του λέμε τά παράπονά μας και νά αφήνουμε την καρδιά μας νά ξεσπάει μπροστά στα πόδια Του σέ στεναγμούς και λυγμούς και δάκρυα λέγοντας: «Έθου τά δάκρυά μου ένώνιον Σου».

Κύριε, και στα δικά μας δάκρυα δέν μένεις αδιάφορος, ούτε τά παραβλέπεις. Μάς παρακολουθείς μέ πατρικό ένδιαφέρον και έχεις μπροστά στα μάτια σου τά κλάμματά μας και τούς όδυμούς μας.

Κύριέ μας, στήριξέ μας στην πεποίθηση ότι δέν είσαι ψυχρός και αδιάφορος σέ μάς και όταν άκόμη νομίζουμε ότι είσαι σιωπηλός στους στεναγμούς μας.

Κύριέ μας, δώσε μας νά καταλάβουμε τότε, ότι ή στοργή εξακολουθεί νά είναι γιά μάς θερμή και άπαραμείωτη.

Γιά νά έχουμε όμως τό θάρρος νά ύπολογίζουμε συνεχώς στην βοήθεια και προστασία του Θεού, πρέπει, όταν νοιώθουμε αυτή την προστασία Του, νά Τόν πλησιάσουμε μέ μεγαλύτερη έμπιστοσύνη. Πραγματικά, μάς γλύτωσε ό Θεός «τάς ψυχάς έκ θανάτου και τά πόδια από όλίσθημα». Και κάθε φορά πού έγινε και επαναλήφθηκε αυτό, τόσο περισσότερο αυξήθηκε ή ύποχρέωσή μας πού μάς επιβάλλει μέ εύγνωμοσύνη νά λέμε: «Ευαρεστήσω ένώπιον Κυρίου έν φωτίζωντων».

Όλόκληρη την ζωή μας την όφείλουμε στόν Θεό, όχι μία ή δύο, αλλά, αναρίθμητες φορές. Γιατί, δέν μπορούμε νά ύπολογίσουμε πόσες φορές κινδύνευσε ή ζωή μας και ό Θεός την έσωσε. Πρέπει, λοιπόν, στόν Θεό νά αφιερώσουμε την ζωή μας και νά μήν την διαθέτουμε ούτε μία στιγμή γιά τό δικό μας έγώιστικό και άμαρτωλό θέλημα.

Κύριε, πότε θά γίνουμε έξ ολοκλήρου ΔΙΚΟΙ ΣΟΥ;

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 36.28.280, 36.47.365 - ΦΑΞ: 36.28.280
Ο Πρόεδρος Πειραιώς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής
Συντάσσεται υπό Έπιτροπής
Κάννιγγος 32 - Αθήναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Έσωτερικού: Έτήσια δραχμάς 1000
Έξωτερικού: Έτήσια δολάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

«Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱόν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος.»

Ματθ. Ι' 37-38

Ἐπειδὴ γράφονται καὶ λέγονται ὅτι ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» τό μεγαλύτερο μέρος αὐτῆς εἶναι ἀφιερωμένον εἰς βίους ἀγίων καὶ Συναξάρια, πρᾶγμα τό ὁποῖον μερικῶς εἶναι ἀληθές, παρακαλεῖται ἡ ἐμὴ ταπεινότης σήμερον ν' ἀναγράψῃ μερικά τινα τά ὁποῖα ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς Του καὶ εἰς ὅλον τό πολυπληθές ἀκροατήριόν Του ὅτι αὐτός ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ περισσότερον ἀπὸ τὸν Τριαδικόν θεόν δέν πρέπει νά λογίζεται ὡς ὁπαδός Του.

Θέτοντας ὁ Κύριος τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν μεγαλυτέραν τοῦ πατρός, μητρός, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν τό κάνει διότι ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν του, ὑπεράνω ἄλλου πατρός ἢ μητρός, εἶναι διότι ὁ ἴδιος ὁ Θεός θέλει ν' ἀξιολογήσῃ ὀρθῶς τὴν ἀγάπην μας αὐτῇ, πρὸς τοὺς συγγενεῖς φίλους καὶ ἀδελφούς·.

Χρονικὰ ὅμως ἂς ἀναθῶμεν εἰς τὴν Βιβλικὴν ρῆσιν τοῦ Λευϊτικοῦ (18.10):

«Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν»

εἶναι διότι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ μέ την εἰδωλολατρείαν των ὑπεβίβαζον τὴν θεότητα εἰς ἄφωνα καὶ κωφὰ ἔξανα. Τίς ἐξ ἡμῶν ὁ ὁποῖος ἔθεσε τὴν ἀγάπην του, πρωτίστως εἰς τὸν Θεόν καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τοὺς γονεῖς του ἢ καὶ ἀδελφούς του, ἔμεινε ἐκτός σωστῆς πραγματικότητος καὶ μεγάλης εὐλογίας ποῦ ἀπορρέει ἀπὸ τὸν Θεόν;

Θὰ ἠθέλαμεν νά κάναμεν μακρυτέραν ἀνάλυσιν τό ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας καὶ δυνάμεως, ἀλλὰ ἡ πέννα τρέχει εἰς τό ἄλλο γραφικόν τό ὁποῖον λέγει:

«Δός μοι, υἱέ, σὴν καρδίαν» (Παροιμίαι Κεφ. 26) καὶ τό ὁποῖον σημαίνει ὅτι ἡμεῖς οἱ εὕρισκόμενοι ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ λατρείᾳ δέν ἔχομεν τίποτε ἄλλα νά δώσωμεν παρά **ὀλοκληρωτικά** νά προσθέσωμεν ὅτι ἡ καρδιά μας δέν ἀνήκει ἄλλου, παρά μόνον εἰς τὸν Θεόν.

Οἱ εὕρισκόμενοι ἐν τῷ κλήρῳ ὅπως ἡ ἐμὴ ἐλαχιστότης ἔχει προσωπικὴν πείραν περὶ τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν θεόν καὶ τὴν

λατρείαν του. Καὶ αὐτός ὁ Ὑψιστος Κύριος ἐπευλογῶν ἀπὸ τὸν Οὐρανόν μας χαρίζει τελείαν ὑγείαν καὶ πλουσίαν πνευματικότητα. Τίς ἐξ ἡμῶν ἐκ τῶν ἱερέων τῶν προσεδρευόντων ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ δέν εἶναι **πεπληρωμένος** ἀπὸ ὑγείαν καὶ ψυχικὴν εὐρωστίαν; Ἡ μικρὴ αὐτὴ πραγματεία γράφεται γιὰ νά ἐπισημάνει εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἰδιαίτερα εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. τοὺς περιπατοῦντας ἐν αὐτῇ ν' ἀγωνισθοῦν νά δώσουν ἓνα μεγάλο μέρος τῆς καρδίας των πρὸς τὸν Κύριον. Ἐφ' ὅσον πράξουν οὕτως, νά μας εἰδοποιήσουν ἐάν ἡ εὐλογία τοῦ Οὐρανοῦ δέν εἶναι ἀπειρος καὶ ἀπεριόριστος;

Καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, δέν προβαίνω σέ μεταφράσεις ἢ παραφράσεις τοῦ Κανόνος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, βλέποντας ὅτι ἐπείγει τό θέμα ποῦ γράφω καὶ ἀφήνω δι' εὐθετώτερον χρόνον, διὰ νά ἐπανεέλθω εἰς τὰ ἴδια, ὡς ἀνωτέρω. Κλείνοντας τὴν μικρὴν αὐτὴν γραφὴν ἔχω νά παρατηρήσω ὅτι τὰ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Πατρίδι ἐνδιαφέροντα εἶναι μεγάλα καὶ ἀξίζουν ἄλλοι φίλοι συγγραφεῖς νά γράψουν δι' αὐτὰ ὡς εἶναι τό θέμα τῶν Σκοπίων, τό θέμα τῆς μερικῆς καταργήσεως τῆς Κυριακῆς καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα ὡς λέγουν ἐν τῇ ἀπλοελληνικῇ «καίουν».

Ἄς παρακαλέσωμεν δέ τὸν Θεόν τὸν ὁποῖον ἀγαποῦμεν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας νά μας δώσῃ τὴν δύναμιν διὰ νά βαδίζωμεν σταθερὰ καὶ ὀρθῶς μέσα στὴν ὀρθόδοξον καὶ γνησίαν ὀρθόδοξίαν μας, διὰ τὴν ὁποῖαν ἀγωνιζόμεθα.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΘΡΟΝΟΙ ΕΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

«Καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου»
(Ἀποκ. γ' 21-22)

Παρακλήθην παρὰ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος γράψω τινὰ ἐν εἰδῇ μικρῆς πραγματείας, ἐπειδὴ δέ διατρέχομεν μέρες δυσκόλους ἐν τῇ χριστιανικῇ μας ζωῇ, ἡμεῖς σάν ἄλλαι φρόνιμοι παρθένοι, μέ τὰς λαμπάδας ἐν ἐλαίῳ νά ὑπαντήσωμεν τὸν Νυμφίον ὁ ὁποῖος ὅπως φαίνονται τὰ σημερινὰ γεγονότα, εὐρίσκεται εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Ἐλεούσεώς Του, καθότι ὅλα τὰ γεγονότα μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

Ἐδιάλεξα τό ὡς ἄνω χωρίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τό ὁποῖον δημιουργεῖ ἰδιαίτεραν πνευματικὴν αἴσθησιν τό ὅτι ὁ Κύριος τὸν ὁποῖον λατρεύομεν μας θέλει πλησίον Του καὶ δέν εἶναι ἀπλῶς πλησίον Του ἀλλὰ «ὁμαίμονας» καὶ «σύσσωμους» ἐν τῷ Σώματι καὶ Αἵματι Αὐτοῦ, καὶ συγκαθέδρους ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ Του. Αὐτό ὅμως μας φέρει μεγάλον προβληματισμόν διότι βλέποντες τὰ **ἡμέ-**

τερα, ἄκρως ἀντίθετα κατὰ τὰς ἐπαγγελίας Του, σκεπτόμεθα πῶς εἶναι δυνατόν καίτοι εὐρισκόμενοι εἰς τακτικὴν θείαν κοινωνίαν μαζί Του ἐν τῷ θυσιαστήριῳ νὰ φθάσωμεν τὰ σημεῖα ὡς πλησίον καὶ κάθεδροι ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ.

Φέροντας ἀκόμη τὴν δευτέραν πρὸς τρίτην δεκαετίαν τῆς νεότητος πρέπει ἡμεῖς οἱ ὅποιοι ὡς Γ.Ο.Χ. εἴμεθα χειροτονημένοι καὶ ἐπικεφαλῆς τῶν πολλῶν ἐκδηλώσεων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Γνησιότητος τοῦ Χριστιανισμοῦ νὰ καταβάλωμεν ὅχι πλεόν φροντίδες ἀλλὰ νὰ **χωρίσωμεν** σ' αὐτὰ πού θέλει ὁ Κύριος τοῦ πνευματικοῦ ἀνακαινισμοῦ τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ νὰ δώσουμε ἐν ταπεινώσει, τόν ἑαυτόν μας γινόμενοι τύποι καὶ ὑπογραμμοὶ τοῦ Θεοῦ Παύλου ὅπως καὶ αὐτός ἐγένετο τοῦ Κυρίου. Ὁ κάθε ἀγωνιζόμενος ἔχει νὰ διατρέξει δρόμον δύσκολον, τολμῶ νὰ εἶπω αἱματηρόν, διότι ἡ βασι-

λεῖα τῶν Οὐρανῶν κερδίζεται μόνον ὅταν εὐρισκόμεθα στήν «στενὴ καὶ τεθλιμμένη» ὁδόν, ὅπως λέγει ὁ Κύριος, ἀλλὰ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν πάλιν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας γνωμικόν καὶ ρητόν ὅτι χριστιανικὴ ζωὴ σημαίνει πίπτε-ἐγειρε αὐτό κατηγορηματικὰ σημαίνει ὅτι ὁ διανυόμενος δρόμος, ναὶ μὲν πρέπει νὰ εἶναι δύσκολος ἀλλὰ μακράν ἀπὸ τὰς κυρώσεις πού προϋποθέτουν οἱ ἅγιοι Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.

Κατ' ἀκολουθίαν ἐπειδὴ ἀκριβῶς διανύομεν, ὡς εἶπομεν τὰς Ἀποκαλυπτικὰς ἡμέρας πρέπει νὰ ἀγωνισθῶμεν μετὰ ἀγῶν αἱματηρόν διὰ νὰ μιμηθῶμεν, παρακλησῇ τῆς θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων, τὴν ὀρθὴν παραδοθεῖσαν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ὁμολογίαν.

ΑΡΧΙΜ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ ΛΟΥΔΑΡΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

του ΜΙΧΑΗΛ Σ. ΜΑΚΡΗ

Πρωτοψάλτου - καθηγητοῦ Ἐθνικοῦ Ὁδείου-
καθηγητοῦ μουσικῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ Ἑλληνικὴ μουσικὴ ἐκ τῶν προϊστορικῶν χρόνων ἕως τῶν Ἀλεξανδρινῶν καὶ τῶν Ρωμαϊκῶν διήλθεν διὰ διαφόρων σταθίων μετὰ ἀκμὴ καὶ παρακμῇ. Εἰς τοὺς παλαιούς ἐκείνους χρόνους, ἡ μουσικὴ δὲν ἦτο μία τέχνη μετὰ κανόνας καὶ νόμους, ὅπως εἶναι σήμερον. Ἦτο μία αὐθόρμητος καὶ αὐτοσχέδιος μουσικὴ ἐκδηλωσις, ὅπως συμβαίνει σήμερον μετὰ τὴν δημοτικὴν μουσικὴν τῶν διαφόρων λαῶν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐδίδον εἰς ὠρισμένα τραγοῦδια τὸ ὄνομα «νόμοι», διὰ νὰ δείξουν μετὰ αὐτὸ ὅτι τὰ τραγοῦδια αὐτὰ ἦσαν κατὰ κάποιον τρόπο πρότυπα καὶ καθιερωμένα καὶ μόνο αὐτὰ ἐδιδάσκοντο εἰς τὴν νεολαίᾳ. Οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐγύμναζον τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα. Καὶ τὸ μὲν πνεῦμα εἰς τὸ σχολεῖο μανθάνοντες γράμματα καὶ μουσικὴ, τὸ δὲ σῶμα εἰς τὰ γυμναστήρια. Εἰς πολλὰς πόλεις (ὅπως εἰς τὴν Μυτιλήνην) εἶχον ὡς μεγάλην τιμωρίαν νὰ ἀπαγορεύουν εἰς κάποιον νὰ μάθῃ μουσικὴν.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα δὲν ὑπῆρχε μουσικὴ χωρὶς ποίηση, οὔτε ποίηση χωρὶς μουσικὴ. Ποιητὴς καὶ συνθέτης ἦτο τὰς περισσοτέρας φορές τὸ ἴδιον πρόσωπον. Ἡ ἀρχαιοτέρα μουσικὴ μορφή τῶν Ἑλλήνων, τὴν ὁποίαν συναντῶμεν εἰς τὴν ὁμηρικὴν ἐποχὴν, εἶναι τὸ ἔπος. Ἦτο ἓνα ἥρωικόν τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἔψαλλε ἓνας φημισμένος τραγουδιστὴς ὕμνων ἄθλους καὶ πολεμικά κατορθώματα ἥρώων.

Ἦτο ὡς ἓνα εἶδος λυρικῆς ἀπαγγελίας, τὸ ὁποῖον ἐσυνωδεύετο ἀπὸ τὴν λύρα ἢ τὴν κιθάρα.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν ἓνας βαθειὰ καλλιτεχνικός λαός καὶ σχεδὸν κάθε του ἐργασία καὶ ἀσχολία τὴν συνώδευε μετὰ τὸ τραγοῦδι. Ἐτραγουδοῦσαν ὅταν ἐβγαζαν νερό ἀπὸ τὸ πηγάδι, ὅταν ἐπλυναν, ὅταν ἐτρυγοῦσαν, ὅταν ἐζύμωσαν, ὅταν διεσκέδαζον ἢ ὅταν ἐθρήνουν.

Ἄλλη μουσικὴ μορφή ἦτο ὁ Λίνος. Λυπητερό τραγοῦδι διὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ φθινοπώρου, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ θάνατο ἐνός πανέμορφου νέου, τοῦ Λίνου. Ἄλλη μορφή ἦτο ὁ Ὑμέναιος, τραγοῦδι τοῦ γάμου, τὰ παροῖνια, τὰ ὁποῖα ἐτραγουδοῦσαν ὅταν ἐτρύγων, ὁ Ἰάλεμος καὶ ὁ θρήνος, τραγοῦδια θρηνώδη. Ἐπίσης ὁ κῶμος, τραγοῦδι τὸ ὁποῖο ἐκλείνει τὰ γλέντια.

Ἀρχίζοντες ἀπὸ τοὺς μυθικοὺς χρόνους καὶ φθάνοντες εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς μεγίστης δόξης τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος διανύομε ἓνα διάστημα ἄνω τῶν δύο χιλιάδων χρόνων μετὰ τεράστιας κατακτήσεως τόσο εἰς τὴν φωνητικὴν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ὀργανικὴν καὶ δραματικὴν μουσικὴν.

Τὰ ὀνόματα τῶν πρώτων μουσικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος εἶναι καλυμμένα μετὰ τὸ πυκνὸν πέπλο τοῦ μύθου.

Εἰς τὴν Θράκην, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τόπος θρησκευτικῶν μυστηρίων ὁ Ὀρφεύς μετὰ τὴν λύρα του γοητεύει τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡμερεῖται τὰ θηρία. Ὅταν αἱ μαινόμενα βακχίδες ὁρμοῦν καὶ τοῦ κατα-

σπαράσσουν τό σώμα, πετοῦν τό κεφάλι του εἰς τόν ποταμό, ὁ ὁποῖος τό πηγαίνει εἰς τήν θάλασσαν. Ἀπό ἐκεῖ τό ρεῦμα, τό φέρει εἰς τήν Λέσβο, ἡ ὁποία οὕτως γίνεται ἡ πατρίς τῆς μελωδίας, ἡ ὁποία ἐγέννησε τοὺς πῖο φημισμένους μουσικούς.

Ἄλλοι φημισμένοι μουσικοὶ ὑπῆρξαν ὁ Μουσαῖος καί ὁ Λίνος, ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπως ἄλλωστε καί ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ὑγνίς καί ὁ Μαρσύας, ἱερεῖς τοῦ Διονύσου. Ὁ Ὀλυμπος, μαθητὴς, αἱ ὁποῖαι συμβολίζουν τὴν δύναμι τῆς μουσικῆς ἢ τὰς προσπάθειας διὰ τὴν ἐπικράτησιν ἐνός νέου μουσικοῦ ὄργανου ἢ μέλους ἢ τρόπου.

Εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὴν μυθικὴν οἱ ἱερεῖς ἐδέσποζον τοῦ ἀμορφώτου λαοῦ. Οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ

εἶχον κάποιες γνώσεις τῶν φυσικῶν νόμων καί εἶχον συγκεντρώσει εἰς τὰς χεῖρας τους τὴν μόρφωσιν τοῦ πρωτογόνου Ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἐκάστην περίπτωσιν. Ἀκόμη καί τοὺς νόμους τῆς πολιτείας μέ το τραγούδι των ἐδίδασκον εἰς τόν λαόν. Διὰ τοῦτο καί τὰ τραγούδια ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχον εἴτε μορφωτικό, εἴτε θρησκευτικό χαρακτήρα ἐλέγοντο νόμοι. Διότι ἀκόμη καί τὰ θρησκευτικά καθήκοντα τοῦ λαοῦ τὰ ἐδίδασκον μέ τό τραγούδι. Τοιοῦτοι ἦσαν καί οἱ περίφημοι νόμοι τοῦ Λυκούργου.

Τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μουσικῆς ἐβοήθησαν ἰδιαίτε-
ρως αἱ ἐορταὶ καί οἱ ἀγῶνες, ὅπου ἀπὸ τὸν 8ο αἰ.
π.Χ. ἐγίνοντο κατὰ ὠρισμένα χρονικά διαστήματα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ

Ὁ θεολόγος κ. Κων/νος Λαλαούνης, προϊστά-
μενος τοῦ Δικαστηρίου ἀνηλίκων Πειραιῶς καί
φίλος των Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν,
γράφει:

**Ζοῦμε στὴν ἐποχὴ
ποὺ δὲν συζητᾶμε
ἀλλὰ ...μονολογοῦ-
με. Οἱ Ἐνήλικες ἀ-
ποφεύγουν νὰ συ-
ναντηθοῦν μήπως
καὶ συζητήσουν, καὶ
οἱ νέοι συναντιοῦν-
ται, ἀλλὰ οἱ δυνατοὶ
ἤχοι δὲν τοὺς... ἐπι-
τρέπουν κάτι τέτοιο.**

Κι ὁμως...

Ὁ διάλογος εἶναι ψυχικὴ ἀνάγκη.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πτωχός ὅταν δὲν συζητᾷ. Γίνεται πλούσιος ὅταν διαλέγεται.

Τό διάλογο συναντᾶμε στὴν Ἀγ. Γραφή μέ τό Θεό καί τοὺς πρωτόπλαστους, τόν Ἀβραάμ, τόν Κύριο μέ τό Νικόδημο, τὴ Σαμαρείτιδα κ.λπ.

Ὁ διάλογος καλλιεργήθηκε καί ἀναπτύχθηκε στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα.

Θεωρήθηκε ὁ καλύτερος τρόπος ἐκφράσεως σκέψεως γιὰ τὴν ἀνεύρεση τῆς ἀλήθειας.

Ἀνάγκη ν' ἀκούσει καί ν' ἀκουστεῖ ὁ ἄνθρωπος.

Εἶναι τρόπος γιὰ ἀντιφάσεις, κρίσεις, ἀπόψεις, ἐπιχειρήμα-
τα, ἀντιπαραθέσεις, συγκρούσεις, συνάντηση καί συνεργασία,
συγκίνηση, συναντίληψη, ἀλληλοβοήθεια, προσέγγιση καρ-
διῶν, κοινωνία ἀγάπης.

Χρειάζεται στό διάλογο.

Ἐγκαρδιότητα, κατανόηση τοῦ ἀνθρώπου συνομιλητῆ, ἰδίως
στός νέους ποὺ τὰ μηνύματά τους εἶναι κρυπτογραφημένα.

Ἀποφυγὴ κριτικῆς καί πρό παντός προσβολῆς καί κατὰκρι-
σης.

Διατήρηση ψυχραιμίας καί ἡρεμίας.

Ἀγάπη, ἀρχίζει μέ ἀγάπη καί τελειώνει μέ ἀγάπη μέ τό πρό-
σωπο ποὺ συζητᾶμε, ὄχι ὑπεροπτικά.

Διάλογος στό ζευγάρι

Διάλογος χρειάζεται νὰ γίνεται μεταξύ τῶν συζύγων, γιὰ
νὰ συζητοῦνται προβλήματα, δυσκολίες, χαρές, λύπες, ἀκό-
μα καί τὰ οικονομικά θέματα.

Νὰ συζητοῦνται ἰδιαίτερα οἱ διαφορές, διαφωνίες, διαστά-
σεις, ἀντιθέσεις καί μέ πνεῦμα κατανόησης, ἀγάπης νὰ ἐπιλύ-
ονται.

Ἄν γίνεται καλόπιστος διάλογος καί ἀπομακρύνονται οἱ ἐ-
γωϊσμοί, τὰ πείσματα, τὰ προσωπικά, πολλὰ προβλήματα θά
λύνονται.

Θά ὑπάρχει συνοχή στὴν οἰκογένεια καί θά ἀποφεύγονται
διαστάσεις καί χωρισμοὶ συζύγων.

Διάλογος μέ τὰ παιδιά

Διάλογος χρειάζεται καί μεταξύ γονέων καί παιδιῶν. Γκά-
λοπ ποὺ ἐγίνε στὴν Ἀγγλία ἀπέδειξε ὅτι τό 91% τῶν γονέων
δὲν κάνουν διάλογο μέ τὰ παιδιά τους. Ἀλλὰ καί στή χώρα μας

τά ποσοστά δέν εἶναι ἐνθαρρυντικά.

Τά παιδιά καθημερινά γυρίζουν στά σπίτια τους φορτισμένα ἀπό γεγονότα, παραστάσεις, ἐπεισόδια, εἰκόνες πού ζοῦν στά σχολεῖα καί μέσα στήν κοινωνία.

“Ὅλα αὐτά μέ τό διάλογο θά βγούν στήν ἐπιφάνεια, θά ἀνακοινωθοῦν στούς γονεῖς, θά συζητηθοῦν καί θά πάρουν τίς κατάλληλες ἀπαντήσεις.

Θά ἀποτοξινωθοῦν ἀπό τίς τοξίνες τῆς ζωῆς, τά δηλητήρια τοῦ κακοῦ. Θά τά ξεφορτωθοῦν, θά ἐλαφρώσουν καί θά ἰσορροποῦν τά παιδιά. Καί ψυχικά ἀνανεωμένα θά συνεχίσουν τήν αὐριανή τους μέρα, τῇ ζωῇ τους.

“Υπάρχουν γονεῖς πού δέν συζητοῦν μέ τά παιδιά τους, ἀπό ἄγνοια, ἀδιαφορία, πολυπραγμοσύνη ἢ γιά νά μή μειωθοῦν. Πολλά παιδιά δέν ξέρουν τί εἶναι συζήτηση μέ τούς γονεῖς. Δέν παίρνουν ἀπαντήσεις στά κρίσιμα, καυτά, νεανικά, ἐφηβικά, μαθητικά καί κοινωνικά τους προβλήματα.

Δέν γνωρίζουν βασικές ἀρχές τῆς κοινωνικῆς, ἠθικῆς, οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Δέν συζητοῦν κάποιο ἐγκυκλοπαιδικό, κοινωνικό, ἱστορικό, ἠθικό, θρησκευτικό θέμα.

Τά παιδιά μέ τήν ἔλλειψη τοῦ διαλόγου γίνονται πιά φτωχά σέ λέξεις, φράσεις, εἰκόνες, ἐκφράσεις, σχήματα.

“Ἀγνοοῦν βασικά καθήκοντα καί ὑποχρεώσεις, κανόνες ζωῆς, τρόπους συμπεριφορᾶς.

“Ἀφήνονται τά παιδιά ἀβόητητα, δημιουργοῦν δικό τους κώδικα ζωῆς, δική τους «ἀργκό», μέ κρυπτογραφημένες λέξεις καί ἐκφράσεις.

Ζοῦν σ’ ἓνα δικό τους κόσμο πού εἶναι μακριά ἀπό τήν πραγματικότητα καί τίς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς.

Ξεχάσαμε νά συζητᾶμε!

Χρειάζεται ὁ διάλογος γιατί δίνει σιγουριά, ἰσορροπία, ἐμπιστοσύνη, ἀνοίγει νέους ὁρίζοντες ζωῆς.

Λύνει προβλήματα καί προβληματίζει.

Προετοιμάζει γιά τίς δυσκολίες, τά ἐμπόδια, γιά μιὰ ὁμορφὴ ζωή.

“Ἀς μὴν τό κρύβουμε, ὅλοι μας ξεχάσαμε νά συζητᾶμε, νά συνομιλοῦμε, νά διαλεγόμαστε· μονολογοῦμε.

“Ἡ τηλεόραση, οἱ πολλές ἐφημερίδες, τά συναρπαστικά περιοδικά μᾶς ἔκαναν κλειστούς, ἐνδοστροφείς, μοναχικούς.

Ζοῦμε στό δικό μας κόσμο, μέ ἰδιορρυθμίες, ἰδιοτροπίες, μέ τή δική μας ζωή, τό δικό μας τρόπο ἀντιμετώπισης τῆς ζωῆς καί τῶν προβλημάτων.

Δέν εἴμαστε ἔτοιμοι μέ τό διάλογο, τή σκέψη, νά ἀντιμετωπίσουμε δυσκολίες καί ἀναποδιές τῆς ζωῆς.

Ξεχνᾶμε νά μιλάμε μέ τούς γύρω μας, τούς δικούς μας ἢ ἂν μιλάμε φλυαροῦμε χωρίς νόημα, σκοπό γιά πολλά καί ἀδιάφορα θέματα.

Νευριάζουμε καί ἀντιδρούμε στούς ἄλλους, γιατί δέν μάθαμε σωστά νά συζητᾶμε.

Τί χρειάζεται ὁ διάλογος

·Κατάλληλη ὥρα καί τόπος.

·Ἐμπιστοσύνη

·Ἀκρόαση, ἀργά καί ἡρεμα

·Ἐρωτήσεις ὄχι ἐπαναλήψεις

·Ἐπιλογή τῶν θετικῶν στοιχείων καί ὄχι διαφωνιῶν

·Ὅχι ὑπονοούμενα

·Παραδοχή τῆς ἀλήθειας

·Θετικό συμπέρασμα

Προσοχή στίς προϋποθέσεις

Τό σπίτι εἶναι κέντρο ἐπικοινωνίας

Τά οἰκογενειακά προβλήματα λύνονται:

·Ὅταν καλοῦνται τακτικά ὅλα τά μέλη καί συζητοῦνται καλοπροαίρετα.

·Ὅταν ἀξιολογοῦνται τά προβλήματα καί οἱ ὑποθέσεις.

·Ὅταν ὅλοι συμμετέχουν στή λήψη ἀποφάσεων.

·Ὅταν ἀναζητεῖται ἡ καλύτερη λύση.

·Ὅταν καθιερωθεῖ μιὰ βραδιά τῆς ἐβδομάδας γιά τή συζήτηση καί τή λύση.

Διάλογος ἀλήθειας καί ζωῆς

“Ὁ διάλογος εἶναι χρυσός κανόνας ζωῆς.

Μέ τό διάλογο βαδίζουμε ὁ ἓνας δίπλα στόν ἄλλο. Προχωροῦμε. Χρειάζεται ὁ διάλογος πού ὁδηγεῖ στό δρόμο τῆς ἀλήθειας καί τῆς εὐλικρίνειας.

“Ἀν ἀνοίγουμε ἓνα σωστό διάλογο θά ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι γιατί θά ἀπευθύνεται ἓνα μήνυμα μεστό ἀπό ἀλήθεια καί ζωή.

Καί ὅλοι ἀγαποῦμε τήν ἀλήθεια καί τή ζωή.

Πῶς νά συζητᾶμε

«Νά ἐρωτᾷς, χωρίς διάθεση φιλονικίας, νά ἀπαντᾷς δέ, χωρίς ἰσχυρογνωμοσύνη, χωρίς νά διακόπτεις τόν συνομιλητή σου, ὅταν λέει κάτι καλό, οὔτε νά θέλεις νά παρεμβαίνεις κάθε τόσο καί νά ὀμιλεῖς χάριν ἐπιδείξεως. Ἐάν ἔχεις μάθει κάτι ἀπό ἄλλον, νά τό ὁμολογεῖς φανερά καί νά μὴν τό κρύβεις. Πρέπει ἀκόμη νά ἐξετάζεις προηγουμένως στή σκέψη σου ἐκεῖνο πού θέλεις νά πεῖς καί ἔπειτα, νά ὀμιλεῖς δημοσίως. Στίς συναναστροφές σου μέ τούς ἄλλους πρέπει νά εἶσαι καταδεκτικός καί εὐχάριστος στίς συζητήσεις, χωρίς νά ἐπιδιώκεις μέ τά ἀστεῖα σου νά ἀρέσεις, ἀλλά νά εἶσαι μετρίσιος καί εὐχάριστος μέ τίς καλές συμβουλές σου. Παντοῦ νά ἀποφεύγεις τό σκληρό καί ἀπότομο τρόπο, ἔστω καί ἂν πρέπει νά ἐλέγξεις κάποιον».
(Μέγας Βασίλειος). □

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Πρός

Τόν Υπουργό Έσωτερικών κ. Νικόλαο Κλεϊτο

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ

1. Ίερά Σύνοδο τής Έκκλησίας τής Ελλάδος
2. κ. Πρώθυπουργό
3. κ. Υπουργό Προεδρίας τής Κυβερνήσεως
4. κ. Υπουργό Έθνικης Άμύνης
5. κ. Υπουργό Μεταφορών καί Έπικοινωνιών
6. Μέσα Μαζικής Ένημερώσεως - Τύπο

Άξιότιμε κ. Υπουργέ,

Μέ πολλή προσοχή ακούσαμε νά επαναλαμβάνετε δηλώσεις σας, μέ τίς όποιες στίς νέου τύπου ταυτότητες «δέν καθιερώνεται κανένας νέος ΕΚΑΜ» καί πώς «δέν θά ύπάρχει σέ καμιά μορφή ό άριθμός - ένδειξη 666» κ.ά.

Παρόλα αυτά, ό έλληνικός λαός έντονα άνησυχεί. Ό κίνδυνος ενός όλέθριου ήλεκτρονικού φακελώματος είναι φανερός. Αυτό θά στραγγαλίσει όχι μόνο τήν πολιτική, αλλά καί τή θρησκευτική έλευθερία του πολίτη. Στή συνέχεια θά έχουμε ως συνέπεια τό σφράγισμα μέ το σατανικό άριθμό 666.

Έπειδή πάνω σ' αυτά τά θέματα ύπάρχει πολλή σύγχυση καί δικαιολογημένη καχυποψία, θά θέλαμε νά σάς παρακαλέσουμε νά δώσετε συμπληρωματικές έξηγήσεις στα κάτωθι έρωτήματα:

1. Γιατί έδώ καί τρία χρόνια στήν Όλυμπιακή Άεροπορία, στό τάγμα του ΓΕΣ καί άλλου χρησιμοποιούνται ήλεκτρονικές κάρτες γιά νά έλέγχουν τούς ύπαλλήλους μέ τόν περιττό αλλά επικίνδυνο ΕΚΑΜ κατά το γραμμικό σύστημα;

2. Γιατί στή Μεγάλη Βρετανία καί τίς άλλες χώρες οι πολίτες δέχν έχουν ούτε άπλές ταυτότητες;

3. Δημοσιεύθηκε στον τύπο ότι α) «ή ειδική λευκή λουρίδα πλάτους 16 χιλιοστών, στό κάτω μέρος τής πρόσθιας όψης (τών ταυτοτήτων), προορίζεται νά χρησιμοποιηθεϊ γιά μηχανική όπτική άναγνώριση», β) «τό χαρτί τής ταυτότητος θά είναι κατάλληλο γιά ξηρά έκτύπωση OFFSET καί έπισήμανση σέ έκτυπωτή LASER (λαϊζερ)», καί γ) τό χαρτί αυτό θά περιλαμβάνει «σύνθετα γραμματοκοσμήματα». Όλα αυτά δέν οδηγούν μέ πλάγιο τρόπο σέ σταδιακό ήλεκτρονικό φακέλωμα;

4. Είναι άκριβές πώς ή Ελλάδα καί άλλες χώρες - μέλη τής ΕΟΚ κλήθηκαν νά υπογράψουν τή συμφωνία στό Σένγκεν Λουξεμβούργου γιά νά καθιερωθεϊ «ένιαίος άριθμός» στίς ταυτότητες των πολιτών τους; καί

5. Πώς θά διασφαλισθούν τά ανθρώπινα δικαιώματα του άτομου από ένδεχόμενες καταχρήσεις των ήλεκτρονικών μέσων;

Ύστερα από τά παραπάνω, νομίζουμε ότι άν οι άπαντήσεις στα έρωτήματα αυτά δοθούν σέ δημοσία συζήτηση «στρογγύλης τραπέζης», στήν όποία θά συμμετέχουν εκπρόσωποι έπιστημόνων Η/Υ καί πληροφορικής, νομικών καί θεολόγων, καθώς καί εκπρόσωποι των πολιτικών κομμάτων, θά έχουμε άριστα άποτελέσματα.

Κύριε Υπουργέ,

θέλουμε νά έλπίζουμε πώς τά φιλόχριστα καί πατριωτικά σας αισθήματα θά σάς κινήσουν νά δώσετε τήν άναγκαία αυτή συμπληρωματική ένημέρωση πρós τόν από τή φύση του φιλελεύθερο έλληνικό λαό.

Σέ έναντία περίπτωση νά μάς έπιτρέψετε νά εκφράσουμε τό φόβο μας πώς οι παλαιές αντιδράσεις κλιμακούμενες θά ένταθούν καί τίς όλέθριες συνέπειές τους θά έπωμισθεϊτε κυρίως έσείς προσωπικά καί ή Κυβέρνηση.

Ό Πρόεδρος

Κων/τίνος Δωρ. Μουρατίδης
Καθηγητής Πανεπιστημίου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΥΠΟΥ
Άθήναι, Κάνιγγος 32
Τηλ.: 3628280

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Άνακοινούται ότι ό ίερεύς Δημήτριος Πεφάνης καθαιρεθείς διά τής ύπ' άριθμ. 1/1992 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου διά τούς Πρεσβυτέρους Συνοδικού Δικαστηρίου τής Έκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ελλάδος, διά κανονικά παραπτώματα, καί άπογυμνωθείς παντός ιερατικού βαθμού καί άξιώματος, διεγράφη έκ του Ίερού Κλήρου ταύτης.

Όθεν, δέον ν' άποφεύγηται ή μετ' αυτού πνευματική κοινωνία.

Έν Άθήναις τή 5/11/1992 (Ο.Ε.)

Έκ του Γραφείου Τύπου
(Τ.Σ.)

ΜΕΓΙΣΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΑΝΑΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΚΑΤΩΤΕΡΩ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΙ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ.

ΑΥΤΟΠΤΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΩΣ ΑΝΑΓΡΑΦΕΙ Ο «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ» ΑΡ. ΦΥΛ. 41

* Τό θεοσημείον αυτό τό είδαν καί διεπίστωσαν οί 'Αρχιερείς Σεβασμ. Οινόης κ. Ματθαίος, Πειραιώς & Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, 'Αχαΐας & πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος, Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος, ό έκδότης τής έφημ. «'Ορθόδοξος Χριστιανικός 'Αγών» π. Νικόδημος Μοναχός, ό όποίος καί φωτογράφησε τούτο, δεκάδες 'Ιερείς καί Μοναχοί καί χιλιάδες πιστοί.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΑΡ. ΦΥΛ. 20 Ν/ΜΒΡΙΟΣ 1991 ΕΚΔΟΣΕΩΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΑΓ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΓΟΡΤΥΝΙΑΣ

Ένα ακόμη ολοζώντανο θαύμα στό ταπεινό εκκληράκι του 'Αγίου 'Ιωάννου του Ρώσσου στην Χαλκίδα συγκεντρώνει στις μέρες μας την προσοχή χιλιάδων πιστών καί περιέργων.

Ο 'Εσταυρωμένος πού βρίσκεται στην κόγχη του Ιεροῦ καί παραμένει στη θέση αυτή γιά νά μήν καταστεί (πολύ όρθως απέφασισαν οί 'Αρχιερείς μας) αντικείμενο εικονολατρείας καί εκμεταλεύσεως, κατά διαστήματα ιδρώνει σέ όλόκληρη σχεδόν τήν επιφάνειά του κατά τρόπο έξακριβωμένα θαυμαστό.

Οί άρχές του τόπου, αλλά καί πολλά δικαιολογημένως δύσπιστα άτομα είχαν τήν εύκαιρία νά θέσουν «έπί των τύπων των ήλων τās χείρας των» καί νά διαπιστώσουν ότι οί σταγόνες πού έκβλύζουν κατά άπροσδιόριστα χρονικά διαστήματα από τό Σώμα του 'Εσταυρωμένου έχουν όλες τίς ιδιότητες εκείνες πού έχουν οί σταγόνες του ιδρώτα ενός κανονικού ανθρώπου καί μάλλον είναι κατά τι μεγαλύτερες από τό φυσιολογικό, σάν νά θέλουν νά υποδηλώσουν τό μέγεθος τής αγωνίας του εικονοζομένου Κυρίου μας.

Γιατί όμως ν' αγωνιά τόσο εκδηλα αυτή ή Εικόνα του Χριστού μας; Μήπως επίκειται κάποιος πόλεμος ή αναμένεται μία μεγάλη καταστροφή; Ίσως!

Όμως οί ύλικές καταστροφές καί τά δεινά ενός πολέμου, είναι άσήμαντα μπροστά στην σωτηρία των ψυχών μας, άφου ή άξία μιās καί μόνον μιās ψυχής γιά τήν όποία αγωνιά ό Κύριος μας είναι άνωτέρα από όλόκληρο τόν αισθητό κόσμο. Γι' αυτές όλες λοιπόν τίς ψυχές ιδρώνει, άφου θέλει χωρίς

βία καί έξαναγκασμό νά έλθουν όλες σέ επίγνωση αληθείας καί νά σωθούν.

'Ιδρώνει λοιπόν εκείνος καί αγωνιά άφου πρό πολλού έμείς πάσαμε νά αγωνιούμε καί νά ενδιαφερώμεθα γιά τή σωτηρία των ψυχών μας.

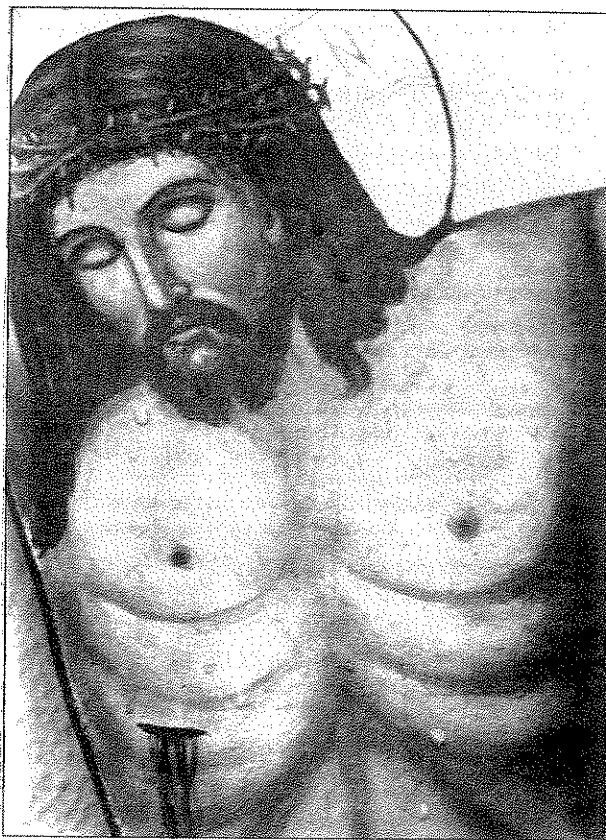
Ποίός Δεσπότης αγωνιά σήμερα καί ιδρώνει γιά τό ποιμνίό του; Ποίός 'Ιερεύς πασχίζει γιά τήν άπαρασάλευτη τάξη τής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας καί τήν τήρηση των 'Ιερών Κανόνων;

Ποίός Μοναχός κοπιάζει στον 'Εκκλησιαστικό 'Αμπελώνα μέ πνεύμα άπλότητος, ταπεινοφροσύνης καί φιλαδελφίας.

Καί ποίός 'Αρχοντας αγωνίζεται γιά νά εκπληρώσει τό έργο του ώστε νά μήν είναι επίορκος ένώπιον Θεού καί ανθρώπων;

Μπορεί βέβαια κι έμείς νά ιδρώνουμε, αλλά ό ιδρώτας αυτός είναι καρπός άμαρτίας, παρανομίας, πλεονεξίας καί οδηγεί μέ βεβαιότητα στην αιώνια άπώλεια.

Ο 'Εσταυρωμένος λοιπόν τής Χαλκίδος άς παραδειγματίσει όλους μας γιά τό συμφέρον των άθανάτων ψυχών μας.

Ή Εικόνα του 'Εσταυρωμένου στον 'Ι. Ναό 'Αγίου 'Ιωάννου του Ρώσσου. Τήν φωτογραφήσαμε μόλις οί χοντρές σταγόνες του ιδρώτα άρχισαν νά έκβλύζουν μέ τρόπο ύπερφυσικό καί άπερίγραπτο από τό Σώμα του Κυρίου μας.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΤΟ ΟΖΟΝ

Τόν τελευταίον καιρόν ὁ ἡμερήσιος τυπὸς μᾶς συνετάραξε μέ τήν πληροφορίαν ὅτι κατὰ τούς ἐρευνητάς τῆς ἀτμοσφαίρας τὸ ὄζον τὸ ὁποῖον ὡς γνωστὸν εἶναι προστατευτικὸν κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου ἐμφανίζει κατάστασιν καταστρεπτικὴν ἐμφανιζομένην ἰδίως εἰς τὸν Β. Πόλον. Τοῦτο εἶναι φοβερό διότι ὁ εὐεργετικὸς Ἡλῖος γίνεται ἐχθρὸς καὶ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἀντὶ νὰ ζωογονοῦν καταστρέφουν τὴν ζωὴν ἐν τῇ Γῇ. Δέν βλέπετε ἀγαπητοί μου κύριοι αὐτὸ τὸ σημάδι πού εἶναι καθαρὸν σημεῖον τῶν καιρῶν ὡς τούς ἐσχάτους χρόνους. Δέν πρέπει νὰ ἐθελοτυφλῆς καὶ νὰ μὴν βλέπεις σὲ αὐτὴν τὴν μάχαιρα τοῦ Οὐρανοῦ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἱερωμένοι καὶ οἱ ἱεροκήρυκες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρέπεινὰ ἐπισημάνουν τὸ γεγονὸς καλοῦντες τὸν λαόν εἰς μετάνοιαν. Ἡ καταστροφὴ ὅπως λένε τοῦ ὄζοντος εἶναι πενταπλασία τῆς πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀναφερομένης καὶ ἐγίνε τόσος θόρυβος εἰς παγκόσμιον κλίμακα!

2. ΛΥΠΗΡΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Διὰ τούς ταξιδεύοντας ἐκτὸς Ἀθηνῶν καὶ ἐπιστρέφοντας εἰς Ἀθήνας εἶναι φοβερόν τὸ φαινόμενον τὸ ὁποῖον ἐμφανίζει ἡ λίμνη τοῦ Μαραθῶνος. Νομίζει κανεὶς πῶς βλέπει ἀπολιθώματα παλαιοντολογικὰ διότι ἡ στάθμη τοῦ νεροῦ διαγράφει ἐλλειπτικὴν πορείαν. Ἀλήθεια τί καθεύδει ἡ Ἐκκλησία καὶ δέν σπεύδει νὰ κάμει συνεχεῖς λιτανείας πρὸς τὸν Ὑψιστον διότι ἄλλως διερχόμεθα κρίσιμους καταστάσεις ἐξαφανισμοῦ διότι χωρὶς νερό δέν ζεῖ ὁ ἀνθρώπος. Ἡμεῖς δὲ οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐν φόβῳ καὶ τρῶμῳ νὰ το ἔχομεν εἰς τὰς προσευχὰς μας καὶ ἓνα κομποσχοίνι ὅλων ἡμῶν θά ἦτο εὐκταῖον. Ἄς ἀγωνισθῶμεν λοιπόν!

3. ΟΙ ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ

Πρὸ μερικά χρόνια ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἤκουε γιὰ Οἰκολόγους, καὶ δέν ἤξερε κἄν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων ἀνθρώπων. Ποιὸς λίγο ποιὸς πολὺ τούς θεωρήσαμε ὡς ὄνειροπόλους καὶ ὡς ἀνθρώπους ἐκτὸς ζωντανῆς πραγματικότητος. Ἀλλὰ μέ τὸ διάβα τοῦ χρόνου αὐτοὶ οἱ GREEN PEASE (Ζαν Κουσῳά) καὶ οἱ συνεργοὶ των, ἀπεδείχθησαν τολμῶ νὰ εἴπω παλλικάρια καὶ ὠρθωσαν τὸ ἀνάστημά των μπροστὰ σὲ οὐσιαστικούς κινδύνους. Ὁ γράφων αὐτάς τὰς γραμμάς δέν ἔχει σχεσιν μέ αὐτούς τούς ἀνθρώπους οὔτε τούς ὑποστηρίζει πολιτικά, ἀλλὰ, ἐν κατακλείδι, δέν δύναται ν' ἀγνοήσει τὴν Κίνησιν αὐτήν, διότι πλέον ἢ μόλυνσις τῆς ἀτμοσφαίρας, τῶν θαλασσῶν καὶ ὅλα τὰ

σχετικὰ μέ τὸ νέφος καὶ τὰ παράγωγά του μᾶς δημιουργοῦν προβλήματα, καὶ ὅτι δέν εἶναι δυνατόν ν' ἀγνοήσουμε μία πραγματικότητα.

Ἐπειδὴ διανύομεν, ὡς φαίνεται, Ἀποκαλυπτικὰς ἡμέρας μήπως θά πρέπει ν' ἀναθεωρήσωμεν τὴν χριστιανικὴν μας στάσιν ἀπέναντι αὐτῶν καὶ νὰ τούς ὑπολογίζουμε, τί πραγματικῶς λέγουν καὶ πράττουν. Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀρθρίδιο ἔχει νὰ προσθέσει ὅτι ἡμεῖς οἱ ἐν Χριστῷ ζῶντες πρέπει νὰ ἀναθεωρήσωμεν τρόπον ζωῆς, παρακαλοῦντες τὸ ἅγ. Πνεῦμα νὰ μᾶς φωτίσῃ περὶ τοῦ πρακτέου. Τὸ ἅγ. Πνεῦμα διορθῶντων καὶ ἐπιφέρων τὴν φύσιν εἰς τὴν προτέραν τῆς κατάστασιν πρέπει νὰ εἶναι ὁ ὁδηγὸς μας γιὰ κάθε ἐνέργειαν καὶ εἰς τὸν ὅσον τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Δέν πρέπει νὰ εἴμεθα τοῦ λοιποῦ χωρὶς συνείδησιν, τολμῶ νὰ εἴπω οἰκολογικὴν μέσα εἰς τὴν ρύμην τῆς ζωῆς πού διατρέχομεν. Ἡ καθαριότης, καὶ ἡ καλὴ διευθέτησις τῶν πραγμάτων μας πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ εἶναι τὸ πρῶτιστον δείγμα τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς.

4. ΞΕΝΟΓΡΑΦΟΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Ὅπως βλέπετε ἀγαπητοί μου ἡ Ἀθήνα, ὁ Πειραιάς, ἡ Θεσ/νίκη καὶ ἄλλαι πρωτεύουσαι τῆς ἐπαρχίας «φορτώθηκαν» μέ ξενόγραφες ἐπιγραφές καὶ ὁ καθένας μας βλέποντας αὐτὴν τὴν μόδα τῆς ξενογλωσσίας λέγει καθ' ἑαυτόν: «ἐάν σήμερα βλέπομεν αὐτὴν τὴν ἀλγεινὴν εἰκόνα εἰς τὴν χώρα μας, χωρὶς ἀκόμα νὰ μποῦμε ὁλοκληρωτικὰ εἰς τὴν Ε.Ο.Κ., τί πρέπει νὰ γίνῃ ὕστερα ἀπὸ 10-20 χρόνια πού θά εἴμεθα πλήρη μέλη τῆς κοινωνίας τῆς Ε.Ο.Κ.» Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φαίνεται ὁ ἀφελληνισμὸς τῆς πατρίδος μας καὶ θά πρέπει τοῦλάχιστον εἰς ἀνθρώπους πού βρίσκονται ἐν τῇ πίστει νὰ ἀποφεύγεται αὐτὸς ὁ παλιμβαμβαρισμὸς τῆς χώρας μας. Ὅταν πρὸ καιροῦ ἀκούγαμε ἀνθρώπους νὰ καταφέρονται κατὰ τῆς μανίας αὐτῆς, τολμῶ νὰ εἴπω ὅτι γελοῦσαμε, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ κάμωμε πλήρη ὁμολογία ὅτι αὐτὸ ἦταν φοβερόν λάθος μας.

5. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κάθε ὀρθόδοξος χριστιανικὴ ψυχὴ βλέπει, καὶ ἀκροᾶται, γεγονότα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος πού σαφῶς δημιουργεῖται σ' αὐτόν ἡ ἐντύπωσις πῶς ἔχουν καταργηθεῖ οἱ Κανόνες τῶν Αγ. Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ ἐτι μείζον ὀφθαλμοφανὲς ζήτημα ὅτι ἡ ἀγάπη ἡ ὁποία ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἔχει «ἀλλοιωθεῖ». Διαβάζομεν πῶς Πρακτικὰ τῆς Συνόδου τὰ ὁποία προορίζοντο διὰ τὸ Δικαστήριον ἔχουν ἀπωλεσθεῖ καθὼς ἐπίσης καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 3 καὶ 5 Συντακτικαὶ Πράξεις τοῦ Ἰωαννίδου, εὐρίσκο-

νται ἐν πλήρει δράσει καὶ ἐνεργείᾳ. Ἐπιτέλους κύριοι ρασοφοροῦντες, δὲν σκέπτεσθε καθόλου τὸν ὀρθόδοξον κόσμον ὁ ὁποῖος βρίσκεται σὲ τέτοια φοβερὴ ἀγανάκτηση καὶ δυσφορίαν ἀπέναντί σας; Μιλάτε γιὰ γνησίους ὀρθοδόξους χριστιανούς καὶ μὲ ὅλα τὰ μὴ νόμιμα καὶ σατανικῶς ἐντεχνα μέσα μᾶς πολεμάτε. Δὲν βλέπετε τοῦλάχιστον αὐτούς, πού χαρκατηρίζονται ὡς Γ.Ο.Χ. ἐν Ἑλλάδι δικαιώνονται ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων;

Αὐτὸ εἶναι ἐξώφθαλμον, ἐφ' ὅσον ὡς φαίνεται, «σκέπτεσθε» νὰ φέρετε καὶ τοὺς Ἀρμενίους εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδοξίας!!

6. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΙΣΤΟΥΣ

Καταγράφω σήμερα μία στιχομυθία μ' ἓνα ὁδηγὸν αὐτοκινήτου ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἁγ. Δημητρίου, ἡ ὁποία καταδεικνύει τὸ ὕψος τῆς ἀπιστίας τῶν Ἑλλήνων, ἐκτός Ἐκκλησίας, καὶ τὸ ὁποῖον φαινόμενον εἶναι τραγικῶς ἀλγεινόν. Τὸν ἠρώτησα ἐάν πιστεύει στοὺς ἁγίους καὶ εἰδικώτερον δι' αὐτὸν σήμερον γιὰ τὸν μεγαλομάρτυρα Δημήτριον. Ἦταν μορφωμένος ὁ ἄνθρωπος ἀλλὰ ὡς πρὸς τὴν μόρφωσιν τῆς εὐσεβείας εἶχε μεσάνυκτα. Μὲ ἄκουσε καλὰ ὅτι ὁ ἁγ. Δημήτριος εἶναι ζωντανὸς ἅγιος γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ πατρίδα καὶ ἰδιαίτερος ὅτι σάν σήμερα τὸ 1912 ὁ ἁγ. Δημήτριος κατετρόπωσε τοὺς Τούρκους, τοὺς ἐξεδίωξε ἐκ τῆς πόλεως τῆς Θεσ/νίκης καὶ μαζί μὲ αὐτούς τὰ Βαλκανικὰ καθάρματα, τὰ ὁποῖα διὰ μέσου τοῦ χρόνου μᾶς μπαίνουν στό ρούθουνι, καὶ «παίρνουν» φυσικὰ ἀνάλογα μαθήματα χάρις εἰς τὴν βοήθεια τοῦ Μεγαλομάρτυρος. Δηλαδή μ' ἄλλα λόγια ἡ χριστιανικὴ πίστις εἶναι γιὰ τοὺς λίγους οἱ ὁποῖοι φέρουν τ' ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἄλλους αὐτοὶ εἶναι καθ' ὅλοκληρίαν **ἀνευαγγέλιστοι!**

7. ΚΡΟΑΤΕΣ - ΒΟΣΝΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

Δυστυχῶς ἐξακολουθεῖ ὁ φοβερὸς αὐτὸς πόλεμος τῆς ἐξοντώσεως τῶν ὀρθοδόξων (Σέρβων) ὑπ' αὐτῶν τῶν Κροατῶν καὶ Τούρκων. Εὐτυχῶς ἔχουν ξυπνήσει καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες οἱ ὁποῖοι ἦταν συμπαθοῦντες μὲ τὸ Βατικανόν διότι βλέπουν χωρὶς περισπασμόν καὶ ἄλλη σκέψι ὅτι ὁ οἰοσδήποτε Πάπας διὰ μέσου τοῦ χρόνου ἦταν καμουφλαρισμένος ἐχθρὸς τῆς ὀρθοδοξίας. Ὁ νεώτερος ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς δὲν εἶχε ἄδικο νὰ λέγει ὅτι μόνον τὸν Πάπαν πρέπει νὰ καταριώμαστε ὁ ὁποῖος Πάπας εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Διαβόλου ἐπὶ τῆς Γῆς. Οἱ, τυχόν, Ἕλληνες Παπικοὶ καὶ Φραγκολεβαντίνοι **ἂς ἀνοίξουν τὰ μάτια τους** διότι ἀκολουθοῦντες τὴν παπικὴν θρησκείαν καθίστανται αὐτομάτως ἐξωμόται τῆς πίστεως.

8. ΟΙ ΚΡΥΠΤΟΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

Μὲ κατάπληξιν ἀνεγνώσαμε εἰς τὸν καθημερινόν τύπον καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὰ χριστιανικὰ ἐντυπα ὅτι ζοῦν εἰς τὴν Τουρκίαν, τὸν Πόντον καὶ ἄλλα σημεῖα ὅπου ἐπικρατοῦν οἱ Τούρκοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι ἐξασκοῦν τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα διότι ἠναγκάσθησαν νὰ ἐξισλαμισθοῦν κατὰ τὴν γνωστὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης. Ζοῦν σὲ χώρους σὰ σὲ κατακόμβες ἔχουν τὰ θρησκευτικὰ τῶν βιβλία καὶ διατηροῦν τ' ὀρθόδοξα ὀνόματά των. Τ' ἀνωτέρω ἐλέχθησαν εἰς τὴν Θεσ/νίκην προσφάτως ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία Ἑλλήνων Δικαστῶν ἡ ὁποία ὀργάνωσε ἡμερίδα μὲ θέμα τὰ «Ἀνθρώπινα Δικαιώματα καὶ οἱ Ἑλληνικὲς μειονότητες στὴν Τουρκία». Αὕτη εἶναι δῆλσις τοῦ Πρωτοδίκου κ. Δημ. Κωστοπούλου ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Συνεδρίου. Τὰ δηλωθέντα ἔχουν βεβαιότητα 100% καὶ δὲν μένει σὲ μᾶς ὡς στοιχειώδες χρέος νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Θεόν ὅπως δώσει τὴν ἐλευθερίαν σ' αὐτούς τοὺς Κρυπτοχριστιανούς. Ἄς ἀναλογισθῶμεν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας οἱ Κρυπτοχριστιανοὶ ὑπῆρξαν Ἕλληνες οἱ ὁποῖοι εἰς μίαν ἄλλην εὐκαιρίαν καὶ περιστάσιν ἐδικαιώθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν.

9. ΜΕΘΗ ΑΚΟΛΑΣΙΑΣ

Ὅταν ἐγγραφὴ ἡ ἁγ. Κασσιανὴ στό γνωστὸν Δοξαστικόν πού ψάλλεται τὴν Μ. Τρίτῃ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ ὠμιλοῦσε σαφῶς γιὰ τὴν πόρνη ἡ ὁποία ὀδυρομένη παρεκάλει τὸν Κύριον νὰ τὴν σώσει διότι διῆλθε τὴν ζωὴν τῆς ἐν οἰστροῖς ἀκολασίας. Καὶ τότε ἡμεῖς προσευχόμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐλεονολογοῦμεν τοὺς ἑαυτούς μας διότι καὶ ἡμεῖς εὐρίσκόμεθα εἰς παρόμοια ἁμαρτωλὰ ἔδρανα. Αὐτὸ ὅμως τὸ ὁποῖον μὲ παρακινεῖ νὰ γράψω τὸν μικρόν αὐτὸν πρόλογον εἶναι, ὅτι ἡ ἐποχὴ τὴν ὁποία διατρέχομεν, δὲν εἶναι πιά κόλασις ἀλλὰ τάρταρα τοῦ Ἄδου. Παντοῦ ὅπου γυρίσεις καὶ ὅπου σταθῇς βλέπεις τὴν ἁμαρτίαν ὑπερήφανον καὶ λυσσαλέαν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ. Αἱ ἐξομολογήσεις αἱ ὁποῖαι γίνονται πάρα τοῖς ἱερεῦσι φέρουν πολλὰς φορές τὸν ἐξομολόγον σὲ πολὺ δύσκολη θέσι τί νὰ κρίνῃ καὶ πῶς νὰ κρίνῃ τὸν ἐξομολογούμενον διότι αἱ διαπραχθεῖσαι ἁμαρτίαι ἔχασαν τὴν φυσικὴν των πορείαν καὶ φέρουν σαφῶς τὸ στίγμα καὶ τὸ γνῶρισμα τῆς πολλαπλῆς συχνότητος καὶ ἀθλιότητος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί νὰ εἴπῃ κανεὶς παρὰ νὰ συλλογιστῇ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς Ἀποκαλύψεως κβ' - 11

«ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι,

καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπαρευθήτω ἔτι»

Ἄς μᾶς προφυλάξῃ λοιπόν ὁ Θεός, καὶ χαρίσῃ τὸ ἔλεός Του.

10. ΚΑΤΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ

Αυτό πού γράφομεν ενδιαφέρει άμέσως τούς Γνησίους ὀρθοδόξους χριστιανούς καί τό ἀναφέρονμεν ἐπειδή εἶναι κάπως περίεργον καί ἀντιοικονομικόν διά τόν ἀγῶνα πού διεξάγει τό Ταμεῖον μας. Καί ἐξηγούμεθα:

Μετά τήν Γενικήν Συνέλευσιν καί τήν κατάθεσιν τῶν οικονομικῶν δεδομένων οἱ ἱερεῖς καθῶς καί οἱ ἐπίτροποι ἀκούοντες τόν κύριον Πρόεδρον νά ὁμιλεῖ περί ἐνισχύσεως τῶν οικονομικῶν τοῦ ἀγῶνος ὅλοι **ἐνδιαφέρονται νά προσθέσουν ὅτι πρέπει νά δίδει** ἡ κάθε ἐκκλησία ὀρισμένον ποσόν ἐκτός τῆς Κηροδοσίας, ἐάν ἔχει τοιαύτην. Ὁ πρῶτος καί δεύτερος μῆνας εἶναι μᾶλλον καλός διότι ἀνταποκρίνονται εἰς αὐτήν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Προέδρου ἀλλά οἱ ἀκολουθοῦντες μῆνες εἶναι **στεῖροι** καί ἀγονοί ὅπως καί κατά τό παρελθόν. Δέν νομίζετε ἀγαπητοί ἱερεῖς καί ἐπίτροποι ὅτι πρέπει νά διορθώσετε τά κακῶς κείμενα;

11. ΠΡΑΞΙΣ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΟΣ

Τό Ἐθνικό Ἰδρυμα Ὑποδοχῆς καί Ἀποκαταστά-

σεως Παλιννοστούντων Ὅμογενῶν Ἑλλήνων, τό ὁποῖον τελεῖ ὑπό τήν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, μετεκάλεσε ἀπό τό Ἐρεβάν τῆς Ἀρμενίας ἑκατό νεαρά ὀρθόδοξα παιδιά καί τά ἐφιλοξένησε εἰς ξενοδοχεῖα τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως.

Κατ' αὐτό τό χρονικό διάστημα, ὅπως ἐγράφη εἰς θρησκευτικόν περιοδικόν τῆς Μητροπόλεως Φιλίππων, εἰς τόν χώρον τοῦ Βαπτιστηρίου Λυδίας τῶν Φιλίππων ἐβαπτίσθησαν ὀγδόντα ἐξ αὐτῶν κατόπιν συνενάσεως τῶν γονέων των παρά τόν ποταμόν Ζυγάκτην ἀφοῦ προηγουμένως κατηχήθησαν ἀπό τόν Μητροπολίτην Φιλίππων, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστόν εἶναι φίλος τῶν Οἰκουμενιστῶν καί διϊστάμεθα πνευματικῶς μ' αὐτόν. Ἐπειδή ὅμως ἡ πράξις τῆς βαπτίσεως εἶναι ἕνα ἀξιόλογον καί σπουδαῖον πνευματικόν γεγονός δέν εἶναι δυνατόν νά μείνῃ, ἐν σιωπῇ καί περιθωρίῳ καί ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδόξιας» τό ἀναγράφει μετά μεγάλης χαρᾶς. Εὐχόμεθα οἱ νεοφώτιστοι ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ νά μεταδώσουν Χριστόν Ἑσταυρωμένον καί Ἀναστάντα ἐν μέσῳ ἀντιξοότητων καί δυσκολιῶν πού ἀντιμετωπίζουν.

ΤΟ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ

Τήν περίοδον τῆς νηστείας, πού ἀρχίζει ἀπό 15 Νοεμβρίου μέχρι τήν ἑορτήν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία μας, κατά παράδοσιν, ὥρισεν ὅπως τελεῖται καθημερινῶς θεία λειτουργία.

Ὅπως εἶναι γνωστόν, κατά τήν περίοδον τῆς νηστείας τοῦ Χριστουγέννων μέ περισσότερη περισυλλογή, μέ προσευχή πῶς ἐντατική, μέ μέλητα πνευματική, μέ μυστηριακή ζωή, οἱ πιστοί προετοιμάζονται νά δεχθῶν τό χαρμόσυνον γεγονός τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ καί Λόγου διά τήν σωτηρίαν καί τήν λύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν τοῦ διαβόλου.

Αἱ θεῖαι λειτουργίαι, πού ἀναφέραμε, σκοπόν ἔχουν αὐτήν τήν ὡραίαν πνευματικήν προσπάθειαν τῶν Χριστιανῶν νά τήν στηρίζουν καί νά τήν δυναμώνουν μέ τήν βοήθειαν τῆς θείας χάριτος. Ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρει ὅτι αἱ θεῖαι λειτουργίαι γίνονται ὑπέρ ζώντων καί τεθνεώντων. Διά τόν λόγον αὐτόν οἱ πιστοί χριστιανοί, γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, μαζί μέ τά ὀνόματα προσφέρουν εἰς τόν Ναόν τούς ἄρτους τῆς προσκομιδῆς, ἔλαιον, νάμα, θυμίαμα καί κηρία καθάρα διά τήν θείαν λειτουργίαν, ὡς ἐπίσης καί σίτον μέ τά παρεμφερῆ διά τήν τέλεσιν τῶν μνημοσύνων.

Διατί τελοῦνται τεσσαράκοντα θεῖαι λειτουργίαι, εἰς τό ἐρώτημα τοῦτο δίδονται, κατά παράδοσιν, ὥρισμένοι ἐρμηνεῖαι, συγκεκριμένα:

Εἰς τήν Π. Διαθήκην ὁ ἀριθμός τεσσαράκοντα θεωρεῖται ἀπαίσιος καί καταφρονητικός. Διατί ὅμως; διότι εἰς τό Δευτερονόμιον ἀναφέρεται ὅτι «ἀριθμῶ τεσσαράκοντα μαστιγώσουσιν αὐτόν (Κεφ. ΚΕ', στίχ.3).

Τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅπως ὁ ἴδιος ἀναφέρει εἰς μίαν τῶν ἐπιστολῶν του, ἐρράβδισαν παρά μίαν τεσσαράκοντα (Κορ. Β, ΙΑ, 24). Παρενθετικῶς ἀναφέρομεν, ὅτι ἡ αἰτία πού ἐδέχθη τούς ραβδισμούς τούτους ἦτο διά νά μή τόν καταφρονήσουν ὡς Ἑβραῖον.

Ὁ Μωϋσῆς καί ὁ Ἠλίας τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐνήστευσαν.

Καί ὁ Κύριός μας, προτοῦ ἀρχίσει τήν διδασκαλία τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ Του ἔργου, ὡς εἶναι γνωστόν, ἐνήστευσε τεσσαράκοντα ἡμέρας καί νύκτας καί ἀνθρωπίνως ἐδέχθη πειρασμούς τοῦ διαβόλου (Ματθ. κεφ. Δ, παρ. 2).

Καί ὁ κατακλυσμός ὁ φοβερός τοῦ Νῶε διήρκεσε τεσσαράκοντα ἡμέρας καί νύκτας.

Καί ἡ αἰχμαλωσία τῶν Ἑβραίων, πού ἐγένετο ἐπειδή ἐγκατέλειπον τήν λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ

Θεοῦ καὶ ἐτρέποντο εἰς τὴν προσκύνησιν τῶν εἰδῶλων, διήρκεσε δεκάκις τεσσαράκοντα ἔτη, δηλ. χρόνους τετρακοσίους.

Ἀλλά, καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ πένθους τεσσαράκοντα ἦσαν. Ὄταν ἐκοιμήθη ὁ Ἰακώβ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ ἔδωκε διαταγὴν εἰς τοὺς ἐνταφιαστάς καὶ ἐπλήρωσαν αὐτοῦ τεσσαράκοντα ἡμέρας· ἔτσι καταριθμοῦνται αἱ ἡμέραι τῆς ταφῆς.

Κατὰ πατερικὴν γνώμην αἱ τεσσαράκοντα λειτουργίαι συμβολίζουν τὴν ἀποδεκάτωσιν τοῦ χρόνου, δηλ. τὴν εὐχαριστίαν καὶ τὴν ἀποκάθαρσιν ὅλων τῶν ἡμερῶν τοῦ χρόνου. Ἐπειδὴ ὁ μεγαλύτερος χρόνος, δηλ. ὁ δίσεκτος, ἔχει 366 ἡμέρας, ποῦ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν ἀριθμὸν 36 δεκατούμενος, προσθέτομεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον 3 ἡμέρας εἰς δόξαν τοῦ ὑπερουσίου ὀνόματος τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς ποιητοῦ χρόνων καὶ τοῦ παντός, καὶ μίαν τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔτσι συμπληρώνομεν τὸν ἀριθμὸν τεσσαράκοντα.

— Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τὸ τεσσαρακονταλείτουργο τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων, συνηθίζεται νὰ τελοῦνται ἀπὸ πολλοὺς χριστιανοὺς θεῖαι λειτουργίαι τῆς ἰδίας χρονικῆς διαρκείας ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς ὡς ἄνω ἑορτῆς, διότι, κατὰ πατερικὴν γνώμην, ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν μετὰ τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἀνάστασιν τεσσαράκοντα ἡμέρας ἦτο ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐφανερώνετο εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ παρευρίσκετο μὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐπαρηγόρει καὶ ἠυλόγει αὐτοὺς ἀγιάζων.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τελοῦνται τεσσαράκοντα λειτουργίαι ὑπὲρ ζώντων ἢ τεθνεώντων.

— Ἐπίσης, πολλοὶ πιστοὶ Χριστιανοί, ὅταν ἐκδημήσει προσφιλὲς πρόσωπον τῆς οἰκογενείας τῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοιμήσεως, καθημερινῶς, πρὸς ἐξιλασμόν καὶ ἀνάπαισιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τελοῦν τεσσαράκοντα λειτουργίας μετὰ μνημοσύνων.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀποδίδει τὴν ἀνωτέρω πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ λέγει εἰς τὸ Ὑπόμνημά του εἰς τὴν πρὸς Φιλιππησίους Γ': «οὐκ εἰκὴ ἐνομοθετήθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων τὸ ἐπὶ τῶν φρικτῶν μυστηρίων μνήμην γίνεσθαι τῶν ἀπελθόντων. Ἰσαὶν αὐτοῖς πολὺ κέρδος γινόμενον, πολλὴν τὴν ὠφέλειαν. Ὄταν γάρ ἐστήκη λαὸς ὁλόκληρος, χεῖρας ἀνατείναντες, πλήρωμα ἱερατικόν καὶ πρόκειται ἡ φρικτὴ θυσία, πῶς οὐ δυσωπήσωμεν ὑπὲρ τούτων τὸν Θεὸν παρακαλοῦντες».

Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, ὁμιλῶν περὶ τῆς προσφορᾶς τῆς θυσίας τῆς Εὐχαριστίας ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων, θεωρεῖ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν τῆς Ἐκ-

κλησίας ἐπαρκῆ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπόδειξιν, διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ταφῆς τῆς μητρὸς του Μόνικας, προσέφερεν, ἀφοῦ ἐδεήθη ὑπὲρ αὐτῆς, τὴν ἀναίμακτον τῆς ἀπολυτρώσεως θυσίαν.

Τοῦτο δέ, ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγὰς.

Αἱ διδασκαί τῶν Ἀποστόλων τονίζουν καὶ τὰ ἑξῆς:

«οἱ τὰς προσφορὰς ποιούμενοι ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων ὀφείλουσιν ὄχι μόνον νὰ παρίστανται συμπροσευχόμενοι κατὰ τὴν ἐπιτέλεισιν τῆς ἱλαστηρίου θυσίας, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι καταλλήλως προπαρασκευασμένοι (μὲ ἐξομολόγησιν καὶ θεῖαν Μετάληψιν)».

— Τὸ τεσσαρακονταλείτουργο, λαογραφικά, κατὰ τόπους ἔχει ποικίλας ὀνομασίας: σαρανταλείτουργο, σαραντάρι, σαραντίκι καὶ σαρανταρίκι.

Δυστυχῶς τὸ ἔθιμον τοῦτο τείνει νὰ ἐκλείψει. Ἀς εὐχηθῶμεν, ὅπως ἡμεῖς οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, θεματοφύλακες τῶν ἱερῶν Πατερικῶν παραδόσεων, τὸ κρατήσωμεν.

Ἱερομόναχος Νεόφυτος

28/10/1992

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ εἰς διχρωμίαν καὶ καλαίσθητον ἐμφάνισιν μεγάλου σχήματος τὸ ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟΝ τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, ὅπως εἶχε ἐκδοθῇ τὸ πρῶτον, ὑπὸ τῆς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἄς ἀπευθύνονται εἰς τὸν ὑπεύθυνον τῆς ἐκδόσεως κ. Παναγ. Μουντούρη, Βιβλιοπ. «Η ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ»

Λυκούργου 9 10551 ΑΘΗΝΑ
τηλ. 3244197

ΕΥΧΑΙ

Εἰς τὸν φίλον μας ἀρχιμ. π. Ἀνθίμον Καραμήτρον «ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἱερομάρτυρος Ἀνθίου Ἐπισκόπου Νικομηδείας, ἐκφράζει τὰς εὐλικρινεῖς τῆς εὐχᾶς ὅπως ὁ Κύριος τὸν διαφυλάττει ἐν πλήρει γνησιότητι προσφέρων τὰς καλὰς του ὑπηρεσίας ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἀγῶνος

ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΧΡΑΝΤΟΥ ΜΕΓΑΡΩΝ

Λαμπρά καὶ ἐφέτος ὑπῆρξε ἡ ἐτήσιος μνήμη τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου καθ' ἣν πανηγυρίζει ἡ ὡς ἄνω Μονή.

Τιμᾶται καὶ ἡ μνήμη τῶν Εἰσοδίων τὴν 21ην Νοεμβρίου κατὰ παλαιότερον θεσμόν ἐκ διαδοχῆς τοῦ πρώτου Ναοῦ.

Κατὰ τὸν πανηγυρισμόν, ἡ ἀδελφότης τῶν μοναζουσῶν προσέφερε εἰς τὴν «ἐξ ἐπαγγελίας παραδόξως τεχθεῖσαν Θεόπαιδα» ὅ,τι τό ὡραῖον καὶ μεγαλοπρεπές ἀπὸ πλευρᾶς στολισμοῦ καὶ ψαλμωδίας εἰς ἐνδειξὴν χρέους ἀγάπης καὶ τιμῆς, καθόσον εἰς τὴν ἀγάπην αὐτῆς ἀνέθεσε ἑαυτὴν καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ πρόνοιάν της διαβιοῖ.

Πράγματι, τὸσον κατὰ τὸν ἐσπερινόν ὅσον καὶ κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς πανηγύρεως ὁ ἑορτασμός ἀπέδιδε οὐρανίαν μυσταγωγίαν. Ὁ περικαλλὴς Ναός ἐξωθεν καὶ ἐσωθεν ἀνθοστόλιστος καὶ φωτοστόλιστος ἐν συνδιασμῷ μὲ τὴν καλλιφωνίαν τῶν ἀδελφῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ τῶν ἱεροψαλτῶν, παρεκίνουν εἰς δάκρυα κατανύξεως τοὺς φιλεόρτους διὰ τὴν ἀποδιδομένην δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἀριστοὶ μουσικοδιδάσκαλοι κ.κ. Ἀθανάσιος Παῖβανᾶς μετὰ τῶν βοηθῶν του καὶ Μιχ. Μίμαρος ἀπέδιδον θαυμασίως τοὺς ὕμνους τῆς ἑορτῆς πρὸς τιμὴν καὶ προβολὴν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τὴν πανήγυριν ἐτίμησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, Πειραιῶς κ. Γερόντιος, Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος, Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος καὶ περὶ τοὺς 16 ἱερεῖς ποὺ ἐπλαισίωσαν τὸν λειτουργόν Ἀρχιεπίσκοπον. Ὡσαύτως ὁ Νομάρχης Δυτ. Ἀττικῆς κ. Ἀθανάσιος Μπούρας, οἱ Δήμαρχοι Μεγάρων, Βιλλίων καὶ Ἐρυθρῶν, οἱ δικηγόροι κ.κ. Θεοδωρόπουλοι καὶ ἱατροὶ φίλοι τῆς Μονῆς καὶ πλῆθος προσκυνητῶν τοὺς ὁποίους ἠὺχαρίστησε διὰ καταλλήλου προσολαλίας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας. Τὸ πέρας τῆς πανηγύρεως ἐκλείσει μὲ τὴν παράθεσιν κοινῆς τραπέζης κατὰ τὸ ἔθιμον τῶν μοναστηριακῶν πανηγύρεων.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος εἶη εἰς πάντας σκέπη καὶ βοηθός καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς ποὺ διέρχεται τὸ ἔθνος μας.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΡΙΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Ἐπίσης ὁ πανηγυρισμός τῶν Τριῶν Ἀγίων Παρθένων κατὰ τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου λαμπρῶς καὶ κατανυκτικῶς ἔλαβε χώραν.

Ἀφ' ἐσπέρας, ἐτελέσθη ὁ μέγας ἐσπερινός καὶ ἡ περιφορά τῆς Ἀγίας εἰκόνος ὑπὸ πολλῶν ἱερέων καὶ ἀρκετοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν, τὴν δὲ κυριώνυμον ἡμέραν ἐλειτούργησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπί-

σκοπος μετὰ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Γαβριήλ καὶ Ἀζαρία. Συγκινητικὴ ἦτο ἡ ὅλη ἑορτὴ κυρίως δὲ κατὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ἐπανέφερε εἰς τὴν μνήμην τῶν παλαιότερων τὰς πρώτας ἐκεῖνας ἡμέρας τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος καὶ τοὺς ἀειμνήστους πρώτους Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς ἀγωνιστὰς κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ζήλος εὕρισκετο εἰς τὸ ζενίθ καὶ ὁ ναός ἐξωθεν καὶ μέχρι τῶν ὁδῶν ἐσφίξε ἀπὸ ἐνθέρμους ὀρθόδοξους ἀγωνιστὰς πάσης ἡλικίας.

Ἄς εὐχρηθῶμεν αἱ Ἁγίαι Παρθένοι νὰ πρωτοστατήσουν καὶ πάλιν πρὸς τόνωσιν καὶ θερμότητα ζήλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΙΣ ΑΜΦΙΑΛΗΝ

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀναγράφομεν καὶ ἐφέτος τὴν πανήγυριν τοῦ ἁγ. Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου ἡ ὁποία ἔλαβε χώρα μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸ τοῦ Ἀγίου.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο μέγας Ἐσπερινός μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν οἰκεῖον ἱεράρχην κ. Γερόντιον πλαισιούμενον ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα Χίου κ. Στέφανον καὶ ἱερατείου, ἀποτελουμένου ἀπὸ τοὺς ἀρχιμ. π. Γερόντιον Λουδάρων, ἀρχιμ. π. Χρυσόστομον Βάρκαν, ἱερομ. π. Παχώμιον καὶ τὸν ἱεροδιάκονον π. Γρηγόριον Ταυλάριον. Ὁ π. Χρυσόστομος, ὀρίσθεις ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικόν.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης συμπαραστατούμενος ἀπὸ τοὺς Σεβ. Χίου κ. Στέφανον καὶ Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον, ἐτέλεσε τὴν θείαν Μυσταγωγίαν καὶ τὰ τῆς ἀρτοκλασίας ἐν πλήρῃ κατανύξει καὶ εὐλογία. Ὁ Ἁγ. Πενταπόλεως ὠμίλησε κατὰ τὸ κοινωνικόν καὶ διὰ τὸν Μεγαλομάρτυρα Ἁγ. Δημήτριον καὶ ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνος συνοδευομένης τιμητικῶς ἀπὸ τὴν φιλαρμονικὴν «μπάντα» τοῦ Λιμ. Σώματος καὶ πλῆθους ἐκκλησιασματος. Ἐπίσης τὴν πανήγυριν ἐτίμησαν, μὲ τὴν παρουσίαν τους, οἱ Βουλευταὶ κ. Η. Βουγιουκλάκης καὶ Ι. Τραγάκης.

Ἡ Γερόντισσα Θέκλα μετὰ τῆς μοναστικῆς πολιτείας, ὅπως πάντα, φιλοφρόνως καὶ εὐπροσηγόρως προσέφερεν ἀναψυκτικὰ καὶ γλυκὰ εἰς ὅλον τὸ πλῆρωμα.

ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΑΝΘΙΜΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ

Καί δι' αὐτὴν τὴν ὥραιαν καὶ ὑψηλὴν πνευματικὴν μορφήν ἃς καταγράψωμεν ὀλίγα. Οὗτος ἐγεννήθη ἐν Νικομηδεῖα παρὰ εὐσεβῶν γονέων καὶ προσήγαγε ἐκλεκτοὺς καρπούς πού ἐωδίασαν τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸν Γ' καὶ Δ' μ.χ. αἰῶνα. Ὁ Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς συνέγραψεν τὸν βίον του, καὶ ὅπου βλέπομεν βίους ἁγίους συγγραφέντες ἀπὸ τὸν Συμεὼν τὸν Μεταφραστὴν, μένομεν ἐκθαμβοὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς γραφῆς καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ τὸ ἀγωνιώδες τῆς προσπάθειας νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀναγνώστην διὰ νὰ σωθῇ. Ἐζησε κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μαξιμιανοῦ τῷ 306 μ.Χ., καὶ ἀπεδώθη εἰς ἡρωικοὺς ἀγῶνας, διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ζῶμεν καὶ κινούμεθα. Ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἔφερε ἐνώπιόν του πολλὰς φορές ν' ἀπαρνηθῇ τὴν πίστιν του ἀλλὰ πολλὰς φορές ἔφερε τὸν αὐτοκράτορα εἰς φοβερόν διλήμμα. Ὁ ἅγιος οὗτος ἱερομάρτυς θὰ συγκαταλέγετο μετὰ τῶν Δισμυρίων μαρτύρων τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Νικομηδεῖας, πού πορφυρώνουν τὸν μανδύα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἐσώθη, θεϊκὴ ἐπεμβάσει ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῆς πυρᾶς διότι ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ ἀκόμη πολὺ χρόνον ὁμιλῶν καὶ πράττων διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Τελικῶς ὁ ἅγ. Ἀνθίμος κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Βασιλέως ἐνεκλείσθη εἰς τὸ δεσμοτήριον ἀλλὰ ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἄλλων μαρτύρων ἔψαλλε πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπετέλει θαύματα πρὸς ὅλους πού ἦσαν πλησίον του. Λυσσαλέος ὁ Βασιλεὺς, βλέπωντας αὐτὰ τὰ ἀνήκουστα, διέταξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁγίου καὶ τὸ σκῆνωμά του παραληφθέντα παρὰ τῶν χριστιανῶν τὰ ἔθαψαν εἰς ἐπίλεκτον μέρος τῆς Νικομηδεῖας. Τοῦτο τὸ ἱερόν σκῆνωμα ἀκέραιο διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀποστέλει τὰς εὐλογίας του δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι τιμοῦν τὴν ὁσίαν μνήμην του.

Ο ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ ΓΡΑΦΕΙ:

ΟΣΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ Ο ΣΤΥΛΙΤΗΣ

Εἶχαμε μερικοὺς ἐνδοιασμούς κατὰ πόσον θὰ γράφαμε διὰ τὴν ὑψίστην αὐτὴν μορφήν πού λέγεται ἐν ταῖς χριστιανικοῖς πράγμασι Συμεὼν ὁ Στυλίτης, ἀλλὰ σήμερον εὐρισκόμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶχαμε τὴν ἔφεσιν καὶ πνευματικὴν παρόρμησιν νὰ μὴν τὸν ξεχάσουμε. Ἡ στήλη αὕτη διὰ μέσου τοῦ χρόνου δέν ἔχει γράψῃ αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ ὁσιακὰ ἀναστήματα τῆς Ὄρθοδοξίας καὶ σήμερον ἐπείγεται γιὰ νὰ πράξῃ αὐτῶς.

Ὁ ὁσίος Συμεὼν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας λαθὼν ἐφόδια καὶ παρορμήσεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, πῆρε τελειωτικὴν ἀπόφασιν πῶς θὰ μιμηθῇ τοὺς ἁγίους μας εἰς τὴν ἀσκησιν. Γρήγορα ντύθηκε τὸ ἱερό ράσο τοῦ μοναχοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως, ὡς νεανίας, ὑπῆρξε βοσκὸς προβάτων καὶ αἰγῶν. Ἡ δύναμις του ἐνισχυμένη τώρα πιά ἀπὸ τὸ ἅγ. Πνεῦμα ὑπερέβη τοὺς πάντας καὶ ὅσοι διαβάζουν τὴν ἁγίαν βιωτὴν του καταπλήσσονται! Ὑστερα ἀπὸ δεκαετὴ ἐγκλεισμό σὲ διάφορες τρώγλες καὶ μνήματα, εἶπε, καὶ τὸ ἔκαμε, ἔκτισε εἰς περιοχὴν πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἐν ὑψηλῷ ὄρει τὴν μόνιμον κατοικίαν του ἢ ὁποία συνίστατο εἰς ἓνα στύλον ἀνερριχῆθη τὸν πρῶτον καιρὸν ἔδεσε τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν ὑπόλοιπον βίον τῆς ζωῆς του ἐν τῷ στύλῳ διάγων ὡς «πετεινὸν τοῦ Οὐρανοῦ». Τὸ παράδειγμα τοῦ ὁσίου Συμεὼν ἀργότερα τὸ ἐμμήθησαν ἓνας ἢ δύο ἄλλοι ἔκτοτε θὰ παραμείνῃ ὡς φωτεινὸν μετέωρον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Δέν προσήυχετο μόνον ὁ ἅγ. Συμεὼν εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ ἐν ταυτῷ ἐκήρυξε εἰς τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων πού ἔσπευδαν νὰ τὸν δοῦν καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν, ὅχι μόνον ὀρθόδοξοι, Τοῦρκοι ἀλλὰ καὶ ἄλλης ἐθνικότητος προσήρχοντο καὶ παρέμειναν ἐπὶ πολὺ χρόνῳ εἰς τὴν ὁσιακὴν του γωνίαν. Δέν ἐνέπνεε μόνον ὁ λόγος του ἀλλὰ καὶ τὸ «φωτεινόν» πρόσωπόν του ἡλλοιωμένον ἐν Πνεύματι, ἦταν μία δεύτερη πνευματικὴ κατήχησις διὰ τοὺς πάντας. Ἀπὸ τὸν στύλον ὁ ἅγιος ἔδειξε ὅτι εἶναι φυσιογνωμία παγκοσμίου κύρους καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σημεῖον πού θέλαμε νὰ ὑπερθεματίσουμε. Ὅταν ὁ ἅγιος εἰς ἡλικίαν 69 ἐτῶν ἐκοιμήθη σωματικόν ράκος πλήρης ἐλκῶν καὶ ἐξαρθρώσεων καὶ ἰδιαίτερα τὰ φλεγμονώδη πόδια ἀπὸ τῆς ὀρθοστασίας, ἐνεταφιάσθη, καὶ τὸ σκῆνωμα τοῦ παρέμεινε ἐπὶ ἑκατονταετίας βρύον ἰατρείας καὶ θαύματα. Ὁ ἱστορικός ἀναγράφει ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Μακέλλης ἐζήτησε τὸ σκῆνωμα τοῦ ἁγίου νὰ τὸ μεταφέρῃ εἰς Κων/πολιν, ἀλλὰ ὅλοι οἱ Ἀντιοχεῖς ἐπανεστάτησαν νὰ μὴν γίνῃ αὐτὸ τὸ πνευματικὸ κακὸ, γιὰ τὴν χώρα των, διότι προσευχόμενοι πρὸς τὸν ἅγιον ἀπηλλάσσοντο ἀπὸ κάθε νόσον καὶ ἰδιαιτέρως, ὡς ἀναγράφεται, ἀπὸ τοὺς σεισμούς. Καὶ ἡμεῖς σήμερον ἀναγράφοντες αὐτὰ τ' ὀλίγα ἃς τὸν ἔχωμεν ὡς πρότυπον, ἴσως δι' εὐχῶν του, κατασπαζόμενοι τοὺς πόδας του, ἀπαλλαγώμεν, ἀπὸ τὸν ἡθικὸν σεισμόν πού μᾶς συγκλονίζει, καὶ εὕρομεν ἔλεος παρὰ τῷ Θεῷ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ

Συνεχίζομεν τό δεύτερον σημεῖον τοῦ Κανόνος τοῦ Μεγάλου Μοναχικοῦ καί Ἀγγελικοῦ Σχήματος τό ὁποῖον θεωροῦμεν ὡς, ἐπαναλαμβάνομεν, πολύ **κατανυκτικόν** διά τόν ἀναγνώστην καί εὐχῆς ἔργον θά ἦτο νά μᾶς τηλεφωνήσετε ἐάν συμφωνεῖτε, μέ τήν ἀνατύπωσιν.

Θεοτοκίον

Ὁ χερσίν ἀκηράτοις μορφώσας με, πάλιν ἀνεμόρφωσεν ἀχρειωθέντα δεινῶς, ἐκ τῆς γαστρὸς Σου Δέσποινα, προσλαβὼν με τελείως ὡς εὐσπλαγχνος.

Κοντάκιον Ἦχος Α΄. Τόν τάφον του Σωτήρ.

Ἀγκάλας πατρικῆς, διανοῖζαί μοι σπῆδον, ἀσώτως τόν ἐμόν, κατηνάλωσα βίον· εἰς πλοῦτον ἀδαπάνητον, ἀφορῶν τῶν οἰκτιρῶν σου Σωτήρ νῦν πτωχεύουσαν, μή ὑπερίδης καρδίαν Σοί γάρ Κύρια, ἐν κατανύξει κραυγάζω. Ἡμάρτον Πάτερ, εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιον Σου.

Ὡδή Ζ. Εἰκόνας χρυσεῖς...

Ἰθάνας πρὸς Σέ, τὰς δόδους μου Ἀγαθὲ καί τήν καρδίαν, ἀνακαινώσει Θεοῦ Πνεύματος, παλαιωθέντα ἀνάπласον, τῆς ἀγιωσύνης τῇ κάλλει, καλλωπίσας βοῶντα Σοι. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χειρὸς δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ὡς ἀγαθὸς εἰλαβόμενος, πρὸς πολιτείαν Σοι εὐάρεστον, εὐθυποροῦντα ἀνάδειξον, καί πρὸς τελειότητα βίου, ἀναβαίνειν βοῶντα Σοι Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ραθύμως τό πρῖν, διεξάγων τόν ἐμόν βίον ὁ δαίλαιος, Σοί τῷ Δεσπότη νῦν προσέρχομαι. Σὴ πεποιθὸς ἀγαθότητι, καί τῇ εὐσπλαγχνίᾳ Σου μόνῃ, καί προσπίπτω κραυγάζων Σοι. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰστίῳ Σταυροῦ, καί ταῖς αἰρῶνις τοῦ σπλτοῦ καί Θεοῦ Πνεύματος, πρὸς τόν λιμένα καθοδήγησον, τοῦ Σοῦ ἐνδόξου θελήματος, καί πρὸς οὐρανόν κληρουχίαν, καί ἀξίωσον ψάλλειν Σοι Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Σωτήρα Θεόν, καί τοῦ κόσμου λυτρωτὴν Πάναγνε τέτοκας Ὅν νῦν δυσώπει τὴν εὐπρέπειαν, τῶν ἀρετῶν καί φαιδρότητα, καί τὴν τῆς ἀσκήσεως χάριν, ἀμφιάσαι τοὺς ψάλλοντας Εὐλογημένη ἡ Θεόν, σαρκεὶ κῆσασα.

Ὡδή Η΄. Κόμινος ποτέ...

Τρόπαιον ἡμῖν, κατὰ τοῦ διαβόλου, τόν τοῦ Σταυροῦ Σου τύπον δέδωκας, ἐν ᾧ καταβάλλομεν, τὰ ἐκείνου μηχανήματα, καί πονηρὰ φρυάγματα κράζοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον.

Ἐδόκας ἡμῖν, τό δύνασθαι τὴν χάριν, ἀνανεοῦσθαι τοῦ βαπτίσματος, δι' ἐξαγορεύσεως, διὰ βίου καθαρότητος, διὰ δακρύων χύσεως, καί διὰ μετανοίας γνησιωτάτης Φιλάνθρωπε.

Πάθῃ τῆς σαρκὸς, τῷ νῷ καθυποτάξαι, δι' ἐγκρατείας καί ἀσκήσεως, παράσχου τοῖς δούλοις Σου, διὰ τρόπων βελτιώσεως, δι' ἀποχῆς τοῦ χείρονος, καί τῆς ἀδιαλείπου, τῶν ἐντολῶν Σου τηρήσεως.

Ἀνωθεν ἡμῖν, τῆς Σῆς υἱοθεσίας, τοὺς χαρακτῆρας ἀνακαινισον, τοῦ Θεοῦ Σου Πνεύματος, ἐνεργείᾳ τε καί χαρίτι, ὡς μόνος εὐδιάλακτος, τέχνη φιλανθρωπίας, καί ἀνεικάστου χρηστότητος.

Θεοτοκίον

Ρῆξον τὰς σειράς, τὰς τῶν ἀμαρτημάτων, καί τῶν πταισμάτων τό χειρόγραφον, τοῦ τῷ Θεῷ Σχήματι, προσιόντος ἰλαρότητι, καί εὐλαβεῖα Πάναγνε. Πίστει τῇ Ὁρθόδοξῳ ἐρηρσιζόμενον φυλάττουσα.

Ὡδή Θ΄. Ἀνάρχου Γεννήτορος...

Ἀξίως τῆς κλήσεως, καί τοῦ ἁγίου Σχήματος, πολιτεύεσθαι Λόγε Θεοῦ παράσχου μοι, τόν τῆς ἀμαρτίας μου ρύπον, καί τὰς οὐλὰς τῶν παραπτωμάτων, τῇ Σῇ Θεῷ χάριτι, ἐξαλείψας Πολυέλεε.

Σωτήρ ὡς καλούμενος, διάσωσόν με δέομαι, καθαρὰ Σοι καρδίᾳ τόν προσερχόμενον, καί τό τῆς κακίας μου βάρος, περιελών ὡς μόνος οἰκτιρῶν, συμπαθὸς ἀνάπαυσον, ὡς ὑπέσχου Παντοδύναμε.

Χριστὸς νῦν χαρίζεται, Χρηστός γέ ὢν καί εὐσπλαγχνος, τοῖς αὐτῷ προσιοῦσι θεῖα χαρίσματα, τοῖς προσερχομένοις τῷ Θεῷ, πανευλαβὸς τῆς χάριτος θρόνῳ, δωρεάν χρηστότητος, ἀκηράτου παρεχόμενος.

Ὁ ἔχων συντρέχουσιν, τῇ Σῇ βουλῇ τὴν δύναμιν, ὑπηρετάς ἀξίους ἡμᾶς ἀνάδειξον, τοῦ Εὐαγγελίου σου Λόγε, καί τὰς πρὸς Σέ συνθήκας πληρῶσαι, εὐχαῖς τῶν Ἀγίων Σου, Ζωοδότα καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Υἱόν σου τόν εὐσπλαγχνον, Πανάμοιμε δυσώπησον, τόν πιστῶς πρσιόντα τῷ Θεῷ Σχήματι, πρὸς τό τῆς ἀσκήσεως φθάσαι, πανευλαβὸς πολυευκτον τέλος Σε γάρ τὴν Πανάχραντον ἀντιλήπτορα κεκτήμεθα.

ΖΕΣΤΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΛΑΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπὸ τῇ Γῇ δύο δάκρυα σωστά μαργαριτάρια ἀνέβηκαν καί στάλαξαν στοῦ Πλάστου τὰ «ποδάρια»

Κι' εἶπε τό πρῶτον τρέμοντας ἐμπρός στὸν Θεῖο Θρόνο

Ἐμένα μ' ἐβγαλε ἡ καρδιά διὰ τό δικό της πόνο

Κι' ὁ Πλάστης τ' ἀποκρίθηκε ἐσὺ οὔτε στιγμή μὴ χάνεις

Σύρε νά γίνης βάλαμο τόν πόνο της νά γιάνης.

Καί εἶπε καί τ' ἄλλο τρέμοντας ἐμπρός στὸν θεῖον Θρόνο

Ἐμένα μ' ἐβγαλε ἡ καρδιά γιὰ κάποιον ΞΕΝΟ ΠΟΝΟ.

Κι' ὁ Πλάστης τ' ἀποκρίθηκε, ἐσὺ μαζί μου μέινε τῆς εὐσπλαχνίας τὰ δάκρυα δικά μου δάκρυα εἶναι.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Πάντοτε ή «Φωνή της Ὁρθοδοξίας» μετά μεγάλης χαρᾶς γράφει μερικά ἔθνη σκιρτήματα καὶ **ὠφέλιμα ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου**, ἐπειδὴ δέ συμβαίνει ὁ γράφων αὐτὰς τὰς ἀπλὰς γραμμάς νὰ εὐρίσκεται ὡς ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς εἰς τὴν Φλώρινα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀτίμου εἰσβολέως Ντοῦτσε συνέβη ὁ ἴδιος νὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς μάχης κατὰ τοῦ Φασισμού. Γράφοντας γύρω ἀπὸ αὐτό τὸ σύνολο τῶν σκληρῶν χειμερινῶν μηνῶν ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ ἔχει νὰ καταγράψει ὠρισμένα τινὰ τὰ ὁποῖα συνέβαινον εἰς ὅλα τὰ στρατιωτικὰ τμήματα ἐν τῇ δοκιμασίᾳ αὐτῇ. Διερχόμενοι τότε τοὺς χειμερινούς αὐτοὺς μῆνας πότε ἐν κατακλυσμῷ καὶ πότε σὲ χιόνια ἐπάνω εἰς τὰ κακοτράχηλα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας ψειριασμένοι, πινῶντες καὶ διψῶντες ἐπεζήσαμεν, χάριτι θεῖα, καὶ ἐπανήλθαμεν εἰς τὴν πατρώα γῆ, ἀφήσαντες εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἐκλεκτὰ ἑλληνικὰ νειάτα πού βοοῦν στὸν Παντοκράτορα καὶ ζητοῦν ἠθικὴν ἀποκατάστασιν.

Ἀναφέρομεν τὸ σημεῖον τῆς Ἀποκαλύψεως διότι αὐτοὶ οἱ «πεπελεκισμένοι» διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Πατρίδα εἶναι δίκαιον νὰ τύχουν ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως.

Ἀποκ. στ' 10.

*καὶ ἔκραξαν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες·
ὥς πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα
ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;*

διότι, ὁ ἱερός Ἀποκαλυπτὴς γράφων τὸ τοιοῦτον εὐρίσκεται εἰς πλήρη ἁρμονία μὲ τὰς ἐπιταγὰς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ πατρίδος.

Ὅταν λέγομεν, θεῖα βουλήσει, ἐγυρίσαμεν εἰς τὴν πατρώαν γῆ, εἶχαμεν τὴν ἀρραγὴν προσωπικὴν προστασίαν τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν διότι, εἴτε δι' ὀλμων εἴτε διὰ ρουκετοβόλων, ἀεροπορικῶν ἐπιδρομῶν καὶ λοιπῶν ἐντέχνων πολεμικῶν μέσων, ἐσωζόμεθα «παρὰ τρίχα». Ἡ προστασία τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἰς ὅλους τοὺς μαχομένους Ἕλληνας ἦταν μητρικὴ καὶ ἀπεριόριστος, τώρα δέ εὐρισκόμενοι ἐν ἀσφαλείᾳ ὥς θελήσωμεν νὰ προσευχηθῶμεν εἰς Αὐτὴν διὰ νὰ μᾶς ἔχει σῶους καὶ ἀβλαβεῖς ἐνώπιον τοῦ σημερινοῦ ἠθικοῦ κατακλυσμοῦ πού διερχόμεθα. Ἡ Ἑλληνικὴ Γῆ αἱματοβαμμένη θὰ ἀποτελῇ πάντοτε φωτεινὸν ὀρόσημον διὰ τις ἐπέρχομενες γενεές.

ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΑΣ (ΑΡΜΕΝΙΟΥΣ)

